

Lilac

除我以外
念及非人
(重生)

นอกจาก
ผม
ที่หล่อ
ไม่ใช
มนุษย์

4

稚楚 ZHI CHU เวียน
ซ่งนั้ แผล
holdnhug วา

稚楚 ZHI CHU

เขียน

ซุงไฉ่

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สிริมิกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ amarinbooks

หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน และแล้วพวกเราก็เดินทางมาถึงเล่มที่ 4 ซึ่งเป็นบทสรุปของเรื่อง *นอกจากผมที่เหลือไม่ใช่มนุษย์* กันแล้วนะคะ

‘การตาย’ ไม่ได้หมายถึงการที่ทุกสิ่งจบสิ้น ‘การกลับมาเกิด’ ก็ไม่ใช่แค่การเริ่มต้นใหม่

ทุกสิ่งล้วนแต่วนเวียนกันเป็นวัฏจักร ทุกย่างก้าวที่ออกเดิน ทุกลมหายใจที่ผ่านพ้น ทุกการกระทำและคำพูด ทุกความทรงจำที่ยังไม่ลืมเลือน สิ่งเหล่านี้ถักทอ เกี้ยวโยง พัวพัน เป็นเรื่องราวที่จะส่งผลไปสู่เรื่องราวใหม่ๆ ดังเช่นชีวิตของเว่ยหวนและอวินหยงโจ้ว

แม้ความจริงเรื่องการกลับมาเกิดอีกครั้งของเว่ยหวนกระจ่างแจ้ง แต่ยังมีอีกหลายสิ่งที่ยังรอการเปิดเผย ไม่ว่าจะเป็นตัวจริงของหัวหน้าองค์กรลับ ผู้ที่อยู่เบื้องหลังการลอบสังหารอดีตประธานาธิบดีแห่งผานโจ้ว ความดำมืดของเกมแห่งอำนาจ และสารพัดปมปัญหามากมาย และที่สำคัญที่สุด ‘พลังที่ซุกซ่อนอยู่ในกายของเว่ยหวน’

ขอขอบคุณนักอ่านที่รักทุกท่านที่ติดตามผลงานของทางสำนักพิมพ์มาโดยตลอด ทางเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้พบกับทุกท่านอีกครั้งในผลงานชิ้นถัดไป เร็ว ๆ นี้

ด้วยรัก

Lilac

Trigger Warning

Violence
ความรุนแรง

Child Abuse
การทารุณกรรมเด็ก

Sexual Harassment
การล่วงละเมิดทางเพศ

มือของเว่ยหวน เย็นเฉียบ

ความจริงแล้ว เขาเคยเดาเรื่องความสัมพันธ์ที่ตัดไม่ขาดระหว่าง ชูปู้วี่กับซาหวามานานแล้ว แต่ไม่เคยคิดไปในทางนี้เลย ถึงเมื่อกี้เขาจะ ตั้งใจพูดแทงใจดำซาหวา แต่ตอนที่ได้ยินเธอพูดว่า “ไม่มีใครสับสนงุนงง ได้เท่าเธอ และไม่มีใครทำตัวไร้ความเกรงกลัวได้เท่าเธออีกแล้ว” เว่ยหวน ก็ยังอดชะงักไม่ได้

อย่างนี้เอง

พอนึกย้อนกลับไปได้ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอซาหวา ความร้ายกาจและ คำเหน็บแนมที่เธอแสดงออกมาก็ไม่ใช่ไม่มีที่มาเลย

ในภาพความทรงจำ ใบหน้าของชูปู้วี่ค่อยๆ ปรากฏขึ้น ตอนนั้น เขาดูเหมือนเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปี เต็มไปด้วยความสดใสแบบวัยรุ่น น้ำเสียง ที่พูดออกมาก็นุ่มนวล “ที่นี่มีดอกไม้สวยขนาดนี้ด้วย...” เขาพึมพำเบาๆ กับ ตัวเอง มือทั้งสองค่อยๆ แหวกพุ่มหญ้าออก แล้วยื่นมองไร้สัมเสียด ใบหน้า เต็มไปด้วยความชื่นชมอย่างแท้จริง

เว่ยหวนคุ้นกับท่าทางแบบนี้ของอีกฝ่ายมาก ตอนนั้นพวกเขาน่าจะ รู้จักกันแล้ว ถ้าจำไม่ผิด แม่ของชูปู้วี่เสียชีวิตตอนที่เขาเรียนมัธยมปลาย

เขาเคยพูดกับเว่ยหวนว่า ตอนนั้นเขาคิดมาตลอดว่าตัวเองจะเรียน ให้จบดี ๆ แล้วรับแม่มาอยู่ด้วย ดูแลแม่ให้ดี แต่สุดท้ายแม่ก็ไม่รอให้เขา เรียนจบมัธยมปลาย แม่ป่วยตายอยู่ในบ้าน ผ่านไปสิบกว่าวันถึงจะมีคนเจอ

ตอนที่ชูปู้วี่ยังไม่รู้เรื่อง ศพก็ถูกเผาไปแล้ว เขาลาหยุดหนึ่งอาทิตย์กลับไป
ผานโจว หาสุสานเปลี่ยวๆ แห่งหนึ่ง ผังโกศเล็กๆ กระจุกของแมลงไป แล้ว
ตั้งป้ายหลุมศพเล็กๆ ไว้ให้

เขาไม่ยอมให้แม่ของตัวเองตายไปโดยไม่เหลือร่องรอยอะไรเลย

เด็กหนุ่มชูปู้วี่ในภาพยืนนิ้วออกไป ตะเกียบดอกไม้อย่างเบาเมื่อมาก
สุดท้ายก็ชักมือกลับ แล้วลุกขึ้นยืน

เสียงฝีเท้าค่อยๆ ทางออกไป พวกเขา รู้สึกได้ชัดว่า ชูปู้วี่เดินจากไป
แล้ว

จึงอวินถึงความทรงจำของชาหวาให้เดินหน้าต่อ ผ่านไปไม่นาน สุสาน
ผืนนี้ดูเงียบและเปลี่ยวมาก แทบไม่มีใครผ่านมาเลย ไม่นานหลังจากนั้น
ชูปู้วี่ก็มาอีก ครั้งนี้เขายังคงคุกเข่าเงียบๆ หน้าหลุมศพแม่เหมือนเดิม
ค่อยๆ เช็ดป้ายหินให้สะอาด ต่างจากหลายคน เขาไม่ได้พูดกับแม่เลย
แค่นั่งมองป้ายหลุมศพเงียบๆ แล้วเก็บทุกเรื่องไว้ในใจ

ดอกพลับพลึงแดงที่อยู่หลังไบหยู๋าก็เงียบเป็นเพื่อนเขาเหมือนกัน

ครั้งนี้นอกจะกลับ เขาตั้งใจเดินมาดูหลุมข้างๆ นี้โดยเฉพาะ พอเห็นว่า
ดอกไม้ยังอยู่ สีหน้าของเขาก็มีแววดีใจชัดเจน แต่เขาไม่ได้ทำอะไรเกินเลย
แค่พูดเสียงเบาว่า “วันนั้นฉันกลับไปลองค้นดูแล้ว ที่แท้เธอชื่อวามานจูชาหวา
ชื่อเพราะมากเลยนะ” เขาเอื้อมมือไปตะเกียบดอกไม้อย่างแผ่วเบา “ไม่รู้ว่
ช่วงที่เธอบานจะอยู่นานแค่ไหน หวังว่าครั้งหน้าจะยังได้เจอเธออีก”

ถ้าไม่ได้รับความอ่อนโยนแบบนี้ ดอกไม้ดอกหนึ่งก็เป็นแค่สิ่งมีชีวิต
เล็กๆ ใต้ฟ้าดิน แต่เพราะประโยชน์ของเขาแค่ประโยชน์เดียว ดอกพลับพลึงแดง
กลับรู้สึกเฟื้อง

อาจเพราะทุกคนรู้ตอนจบอยู่แล้ว หลังจากเข้าสู่วิชาครองเนตรจึง
ไม่มีใครพูดอะไร บรรยากาศหนักอึ้ง จึงอวินควบคุมภาพต่อไป พอชูปู้วี่
ปรากฏตัวอีกครั้ง ไบหยู๋ตรงหน้าพวกเขาก็กลายเป็นสีเหลืองแห้ง มุมมอง
ก็มต่ำลงกว่าก่อนมาก

เข้าสู่หน้าแล้ง ทุ่งรกร้างนี้ไม่มีฝนตกมานาน แม้แต่เสียงฝีเท้าของ
ชูปู้วี่ก็เปลี่ยนไป หยู๋แห่งห้กกรอบใต้เท้าเขา

วันนั้นดูเหมือนจะเป็นวันพิเศษอะไรบางอย่าง ในเมื่อเขาถือช่อดอกไม้เล็ก ๆ มาวางไว้หน้าหลุมศพแม่ แล้วคุกเข่าเงิบ ๆ อยู่ตรงนั้นหนึ่งชั่วโมงเต็ม ไม่ทำอะไรเลย จากนั้นก็เข็ดป้ายหลุมศพตามปกติ แล้วค่อยหันไปมองทางดอกพลับพลึงแดง

เขาเดินเข้ามา นั่งยอง ๆ ลง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความโล่งใจ “ดีจัง เธอยังอยู่”

ซูปุอวียื่นนิ้วชี้ ปลายนิ้วมีหยดน้ำใสหยดหนึ่งไหลลงมาตอนที่กำลังจะแตะกลีบดอกสีแดงนั้น

“แห้งมากไปไหม ดอกไม้น่าสงสาร...”

วินาทีที่หยดน้ำตกลง รอบตัวดอกพลับพลึงแดงก็เกิดเขตแดนทรงกลมเล็ก ๆ ขึ้น แม่แสงสีเขียวอ่อนเหมือนฟองอากาศลูกหนึ่งครอบเธอไว้ ข้างนอกแห้งแล้งจนแทบทนไม่ไหว แต่เขตแดนหยดน้ำนั้นก็กลับมอบโลกใบเล็กที่ชุ่มชื้นและอบอุ่นให้เธอ ให้ความหวังในการมีชีวิตต่อ

“แบบนี้ก็ดีแล้ว” ซูปุอวียิ้มบาง ๆ

“ทุกครั้งที่ฉันเห็นเธออยู่ตรงนี้” เขานั่งลงบนหญ้าแห้งตรงหน้าดอกพลับพลึงแดง พุดเสียงเบามาก “ฉันก็รู้สึกว่ามีไม่ได้อยู่คนเดียว อย่างน้อยก็มีดอกไม้สวย ๆ ดอกหนึ่งอยู่เป็นเพื่อนแม่”

พุดจบเขาหลุบตาลงแล้วยิ้ม “ขอบคุณนะ”

เขาเป็นคนไม่ค่อยเล่าอะไรให้ใครฟัง นั่งเงิบ ๆ อยู่อย่างนั้น ไม่พุดอะไรอีก จนท้องฟ้าเริ่มมืด หมอกยามเย็นคลุมอยู่ด้านหลัง เขาถึงพุดขึ้นอีกครั้ง “ดีแล้ว ฉันต้องกลับโรงเรียนแล้ว ไว้คราวหน้าจะมาหาเธอนะ”

ก็เพราะคำพูดเพียงประโยคนั้นเอง ทำให้ดอกพลับพลึงแดงรอคอยทุกวัน โชคดีที่ซูปุอวีมาหาเธอค่อนข้างสม่ำเสมอ ทุกสองอาทิตย์ครั้ง ต่อมาความถี่นั้นยิ่งเพิ่มขึ้น แต่ถึงอย่างนั้น ยามเธอเผชิญหน้ากับเขตอากาศหยดน้ำซึ่งเต็มไปด้วยปราณปีศาจของเขาแต่กลับไม่ได้พบเขา ดอกพลับพลึงแดงก็เริ่มกระวนกระวาย เริ่มตื่นตระหนก ทั้งที่ความรู้สึกแบบนี้ไม่ควรเกิดขึ้นกับดอกไม้ดอกหนึ่งเลย ทว่าเธอกลับถูกมอบมันมา

เมื่อใดที่สิ่งมีชีวิตเริ่มมีความปรารถนา ก็จะมีเริ่มแปรเปลี่ยน

ปีศาจและอสูรจำนวนมากในโลกนี้ ล้วนถือกำเนิดขึ้นด้วยเหตุผลแบบนี้ เช่นกัน

จนกระทั่งต่อมา ชูจู่อวีไม่ปรากฏตัวอีกเลยติดต่อกันหนึ่งเดือนเต็ม

เธออยากเจอเขาเหลือเกิน แต่เธอไม่มีสองเท้าไว้เดิน จะออกจากที่แห่งนี้แล้ววิ่งไปหาเขาก็ทำไม่ได้ ไม่มีแขนไว้โอบกอดเขา สิ่งที่เธอมี มีเพียง รากดอกไม้ที่ถูกจองจำอยู่ใต้ผืนดินตลอดกาล หากถอนตัวออกจากผืนดินที่แห้งแล้งและมีดที่ขีบผืนนี้ เธอก็จะตายลงอย่างเงียบงัน

การรอคอยที่ไร้ความหวังค่อยๆ ทำให้จิตสำนึกของเธอเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่พวกเขาที่อยู่ในภาพลวงตาของวิชาครองเนตร ก็ยังสัมผัสได้ถึงอารมณ์ที่แผ่กระจายออกมาจากเธอ

ขณะที่ภาพดำเนินต่อไป พวกเขาเห็นร่างหนึ่งในชุดดำสนิท ก่อนที่ใครจะหันตั้งตัว เจ้าแก่แจ้วก็เอ่ยขึ้นก่อน “อาจารย์...”

ที่แท้ก็คือแม่มดดำคนก่อนหน้า

เว่ยหวนถามว่า “ทำไมอาจารย์ของคุณถึงไปผานโจว”

เจ้าแก่แจ้วส่ายหน้า “ฉันก็จำไม่ได้เหมือนกัน แต่บางครั้งอาจารย์ก็รับคำขอของคนอื่นไปที่ผานโจว อาจจะไม่ผ่านทาง”

ในภาพ แม่มดดำเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าดอกพลับพลึงแดง ทุกคนมองไม่เห็นใบหน้าของเธอ เห็นเพียงชุดกระโปรงยาวสีดำและพลังปีศาจ แม่มดที่หม่นวนรอบตัว

“เศษวิญญาณดอกไม้ของเธอสินะที่ตามฉันมาตลอดทาง” เธอเอ่ยขึ้นกะทันหัน น้ำเสียงเรียบเฉย “เธอต้องการอะไร”

หยางหลิงอดพูดไม่ได้ “ที่แท้เศษวิญญาณดอกไม้ของซาวาก็แยกตัวออกมาตามอาจารย์ของเจ้าแก่แจ้ว เธอนี่คือชะมัดตายด”

เจ้าแก่แจ้วไม่พูดอะไร เพียงมองอาจารย์ของตนเงิบๆ เธอจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองไม่ได้ยินเสียงนั้นมานานแค่ไหน

ปลายนิ้วของแม่มดดำร้ายเวท พลังปีศาจแม่มดสีดำทะลุผ่านเขตอาคม หยดน้ำเล็กๆ เข้าไปแตะกลีบดอกไม้ ทันใดนั้น พวกเขาก็ได้ยินเสียงของซาวา

“ฉันไม่อยากมีร่างกายที่เดินได้อย่างอิสระ ฉันไม่อยากเป็นแค่ดอกไม้
อีกแล้ว”

แม่มดดำนั่งคิดครุ่นหนึ่งก่อนพูดว่า “เธอสามารถรวบรวมพลังวิญญาณ
บำเพ็ญเพียรได้ บางที่ผ่านไปหลายสิบปี...”

“ฉันรอไม่ไหวแล้ว ท่านแม่มดดำ ได้โปรดช่วยฉันด้วย”

เมื่อได้พูดออกมา ซาหวยิ่งร้อนใจมากขึ้น เธออยาก让孩子们
คนนั้น...เด็กหนุ่มที่แม่แต่ชื่อเธอยังไม่รู้...ได้ยินเสียงของเธอ ได้เห็นเธอ

“เธอมาขอร่างกายจากฉัน เธอรู้หรือเปล่าว่าฉันทำได้เพียงแลกเปลี่ยน
ให้เปล่าไม่ได้” แม่มดดำกล่าว

“ฉันยอมแลก!” หลังจากได้เปล่งเสียง ซาหวยิ่งรู้สึกกระวนกระวาย
เธออยากให้เขาได้ยินเธอจริงๆ “ฉันยอมใช้ทุกอย่างที่ฉันมีแลกเปลี่ยน
ขอเพียงท่านมอบร่างกายให้ฉัน”

“เธอมั่นใจหรือว่าเธอจะรับราคาที่ต้องจ่ายไหว แม้กระทั่งหากฉัน
ต้องการชีวิตของเธอเป็นสิ่งที่ตอบแทน”

ซาหวนตอบโดยไม่ลังเล “มั่นใจค่ะ”

สุดท้ายแม่มดดำก็ตอบรับคำขอของเธอ พลังปีศาจแม่มดถอนดอก
พลับพลึงแดงขึ้นมาทั้งราก มุมมองค่อยๆ สูงขึ้น พวกเขาเฝ้ามองตาของ
ซาหวน และในที่สุดก็ได้เห็นแม่มดดำเต็มตา

แม่มดดำพาเธอกลับไปยังถ้ำนี้ เมืองใต้ดินอันรุ่งเรือง ไข้กลิบดอก
มางจู้ซาหวนปั้นร่างกายที่งดงามให้เธอ และตั้งชื่อให้เธอว่าซาหวน

เมื่อซาหวนเห็นตัวเองในกระจก ภาพตรงหน้าของพวกเขาก็พร่ามัวขึ้น
ไปด้วยน้ำตา อารมณ์ซับซ้อนนั้นส่งผ่านวิชาครองเนตรมาถึงหัวใจของพวกเขา
จนเกิดความรู้สึกร่วมอย่างประหลาด

“ตามที่สัญญาไว้ ฉันให้ร่างกายเธอแล้ว” แม่มดดำกล่าว “ตอนนี้
ฉันจะบอกว่าเธอต้องจ่ายด้วยอะไร”

เธอโบกมือครั้งหนึ่ง เมืองงดงามที่เต็มไปด้วยดอกไม้ นก และต้นไม้
พลันแปรเปลี่ยนเป็นซากปรักหักพังในความมืด

“นี่ต่างหากคือถ้ำนี้ที่แท้จริง สิ่งที่คุณต้องทำคือ หลังจากฉันตาย เธอ

จะต้องรับตำแหน่งแม่มดดำแทนฉัน ฉันจะถ่ายทอดวิชาแม่มดทั้งหมดให้ แต่เธอต้องรู้ไว้ว่า นับแต่ขึ้นไปภารกิจของเธอคือปกป้องเมืองใต้ดินแห่งนี้ และอายุขัยของเธอหลังจากเป็นแม่มดดำจะเหลือเพียงสิบห้าปี”

เธอรู้ดีว่าราคานั้นสำหรับดอกไม้ที่เพิ่งกลายเป็นปีศาจไม่นานนั้นยากจะยอมรับในทันที จึงพูดต่อว่า “ก่อนหน้านั้น เธออยู่ที่นี้เรียนวิชาแม่มด เวลาที่เหลือจะไปไหนก็ได้ตามใจเธอ” แม่มดดำโอบเอวๆ แล้วนั่งลง “วางใจเถอะ ฉันยังไม่ตายเร็วขนาดนั้น ช่วงนี้เธออยากทำอะไร ฉันจะไม่ห้าม”

ภาพลันสันไหว เว่ยหวนสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนในใจของซาหาว และความไม่เต็มใจที่กดทับอยู่ข้างใน แต่เธอไม่มีทางเลือก

ในช่วงเวลาสั้นๆ ของอิสราภาพที่มี เธอออกตามหาซูปู้วี่ หลังเลิกเรียน เธอไปยืนรออยู่หน้าโรงเรียน โรงเรียนมีกฎเข้มงวด ห้ามคนนอกเข้าไป

วันหนึ่ง ในที่สุดเธอก็เจอเขาที่หน้าโรงเรียน แต่จู่ๆ เธอกลับพลาดกลัวขึ้นมา เธอไม่รู้จะเริ่มพูดอย่างไร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรเดินเข้าไปยืนตรงหน้าเขาแล้วบอกเขาดีไหมว่าเธอคือมานจู่ซาหาวดอกนั้นที่รอเขามาตลอด สุดท้ายเธอก็เลือกวิธีแอบรัก คอยมองเขาเงิบๆ ข้างๆ นั้น เธอพยายามสืบถาม จนได้รู้ชื่อของเด็กหนุ่มอ่อนโยนคนนี้จากปากคนอื่น

คืนนั้น เธอเอ่ยชื่อ ‘ซูปู้วี่’ ซ้ำไปซ้ำมาหลายสิบครั้ง
ปู้วี่... ปู้วี่...

ในสายตาของซาหาว ข้างกายซูปู้วี่มีใครบางคนอยู่ตลอดเวลา และทุกคนก็มองเห็นคนนั้นเช่นกัน เขาคือเว่ยหวนเมื่อสิบกว่าปีก่อน อยู่ในวัยที่ดีที่สุด ยามยิ้มเต็มไปด้วยพลังของวัยรุ่น ทั้งตัวเหมือนดาวที่เปล่งแสงสว่างเด่นอยู่กลางฝูงชนเสมอ

สายตาของซูปู้วี่ไม่เคยละไปจากเขาเลย

เมื่อซาหาวตระหนักถึงจุดนี้ ความเจ็บปวดก็เริ่มกัดกินหัวใจ เธอยังไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าความเจ็บนั้นเกิดจากอะไร รู้แค่ว่าเธอไม่อยากช้อนมันไว้อีกต่อไป และเธอก็รู้ว่าอิสราภาพของตัวเองเหลืออยู่น้อยเต็มที

ในที่สุดวันหนึ่ง เธอฉวยจังหวะที่ซูปู้วี่อยู่คนเดียว เดินเข้าไปยืน

ตรงหน้าเขา

“สะ...สวัสดิ์” ทั้งที่ซ้อมประโยคนั้นในใจมาร้อยครั้ง แต่พอถึงเวลาจริง เธอกลับตื่นเต้นจนพูดไม่เป็นประโยค สมองยุ่งเหยิงไปหมด อยากพูดทุกอย่างที่อัดแน่นอยู่ในใจออกมาพร้อมกัน “ฉัน...ฉันชอบนาย”

สีหน้าของชูปู้วี่ชัดเจนว่าเขาตกใจ คำสารภาพนี้มาอย่างกะทันหันเกินไป เขาไม่มีทางเชื่อมโยงเด็กสาวตรงหน้ากับดอกพลับพลึงแดงที่หน้าหลุมศพได้เลย สำหรับเขา เธอเป็นเพียงคนแปลกหน้าที่กล้าหาญคนหนึ่งเท่านั้น เขาจึงยิ้มเก้อ ๆ อย่างลำบากใจ

“ขอโทษนะ ฉัน...ฉันมีคนที่ชอบอยู่แล้ว”

ประโยคสั้น ๆ นี้แทบจะผลึกเธอลงเหวลึกทันที พลังสะท้อนอารมณ์จากวิชาครองเนตรทำให้เว่ยหวนรับรู้ถึงความเจ็บปวดของเธอในวินาทีนั้น เขาคิดว่าเธอคงจะพยายามดิ้นรนต่อ แต่ไม่คิดเลยว่าเธอจะฝันยิ้มแล้วพูดอย่างเหมือนไม่เป็นไรว่า

“ไม่เป็นไรจริง ๆ ไม่เป็นไร

“ขอบคุณนะ” เธอก้มหน้าลง

ชูปู้วี่ไม่เข้าใจว่าคำขอบคุณนั้นหมายถึงอะไร เขาแคว้งลึกลับเล็กน้อยเท่านั้น

ซาหวาปรับอารมณ์ตัวเอง สูดหายใจลึก แล้วเงยหน้าขึ้น ในมือของเธอปรากฏยันต์เซตแดนของอู่ฉีแผ่นหนึ่ง เธอยืนยันให้ชูปู้วี่ เขามองเธออย่างไม่เข้าใจ ซาหวาจึงยึดยันต์ใต้มือเขาแล้วพูดว่า

“ฉันเป็นแม่มดปีศาจแห่งอู่ฉี ถ้าวันหลังนายมีเรื่องอะไรต้องการความช่วยเหลือ มาหาฉันที่อู่ฉีได้”

เสียงของเธอสั้นเล็กน้อย แต่ยังมียิ้มให้เขา “อย่าลืมนะ”

ความจริงแล้ว เธอแค่อยากให้ชูปู้วี่ไปที่อู่ฉี ไปหาเธอสักครั้งเท่านั้น เว่ยหวนคิด

ทันใดนั้น เว่ยหวนสังเกตเห็นว่าจิ้งอวี่นเหมือนยืนไม่ค่อยไหว คนอื่นในที่นี้ล้วนถูกยืมดวงตา มองไม่เห็นอาการของเขา เว่ยหวนรีบเข้าไปประคองจากด้านหลัง “เป็นอะไรไหม”

ใบหน้าของจิ้งอวี่นซีตเผือด “ไม่รู้...ปวดหัวมาก ร่างกายก็ไม่มีแรง”

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้” เว่ยหวนจับมืออีกฝ่าย มือเย็นจัดจนผิวดกตติ ถึงว่าเมื่อครู่ตอนใช้วิชาครองเนตร จิ้งอวี่นถึงเจ็บแปลกๆ “ก่อนหน้านี้นายใช้วิชาครองเนตรก็ไม่เห็นมีอาการชั้ขนาดนี้ พอเออะ หยุดก่อน อย่าฝืนต่อ” เขาหันไปมองซาหว่าที่ถูกควบคุมอยู่ ดูเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ

แต่จิ้งอวี่นยังยืนยันจะไปต่อ “ผมเอนตัวพียงหลังไว้ได้ครับ ไม่เป็นไร ผมจะเร่งให้เร็วขึ้น” พุดจบเขาก็เคลื่อนพลัง แสงปีศาจสีเหลืองทองสว่างวาบออกมา ภาพรอบตัวพวกเขาเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว กาลเวลาพุ่งไปข้างหน้าเหมือนภาพฉายผ่านสายตา

ถ้าแก่เจอร์เห็นช่วงเวลาที่อาจารย์ของเธอจากไป ภาพนั้นกินเวลาเพียงเสี้ยววินาที แต่กลับเหมือนหนามแหลมทิ่มแทงกลางอก

เธอหันไปมองซาหว่าแล้วพุดกับเว่ยหวนว่า “พลังแม่มดปีศาจของเธอ ตอนนั้นยังแข็งแกร่งมาก อาจกำลังอาศัยวิชาครองเนตรสะท้อนกลับพลังปีศาจของจงหมิงน้อย”

เว่ยหวนขมวดคิ้วแน่น เขาเกลี้ยกล่อมจิ้งอวี่นไม่ได้เลย ทันใดนั้น ภาพลวงตาก็ปรากฏร่างของซุปู้วี่อีกครั้ง ในที่สุดเขาก็มาถึงเมืองอู่ฉี

ตอนนี้ซาหว่าไม่ใช่เด็กสาวไร้เดียงสาในวันวานอีกแล้ว แต่ในวินาทีที่เห็นซุปู้วี่ หัวใจของเธอก็ยังสั่นสะท้านเหมือนเดิม

“ฉันคิดว่านายคงไม่มีวันมาที่นี้ทั้งชีวิต” ซาหว่าเดินเข้าหาเขาที่ละก้าว “จริงๆ แล้ว ถ้านายไม่มา สำหรับฉันอาจจะดีกว่า อย่างน้อยฉันก็จะได้ว่ารู้ว่า นายไม่มีเรื่องค้างคาใจ”

ใบหน้าของซุปู้วี่ซีตจนแทบไม่มีเลือด ราวกับเพิ่งป่วยหนักมาไม่นาน ทำให้ซาหว่าเจ็บปวด

เขาพุดเสียงแผ่วว่า “ฉันได้ยินมาว่า แม่มดดำแห่งอู่ฉีสามารถอัญเชิญวิญญาณได้”

ซาหว่าหัวเราะขึ้นมาแทบจะทันที ภาพในอดีตตอนที่เธอแอบไปยืนมองเขาหน้าโรงเรียนผุดขึ้นในหัว รอยยิ้มของเธอคงงามแต่เจ็บปวด “ทำไมทุกคนถึงอยากอัญเชิญวิญญาณกันนัก”

สีหน้าของซูปั๋ววีเปลี่ยนไปทันที

“นายมาช้าเกินไปแล้ว” ซาหว่าไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่ม เธอมองเขา ที่ดูเหมือนคนไร้วิญญาณ ใจกลับเย็นเฉียบ “ยังมีความต้องการอะไรอีกไหม ที่อู่ฉี ฉันทสามารถช่วยให้นายสมหวังได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ต้องถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีค่าเท่ากัน”

เธอภาวนาในใจว่าซูปั๋ววีอย่าได้ขออะไรเลย

อย่าอธิษฐาน อย่าเสียสละอะไรทั้งนั้น

“ฉันอยาก...”

ทันใดนั้น ฉากภาพลวงตาที่พวกเขาอยู่ก็เริ่มบิดเบี้ยว รวากับกระแสน้ำวน สีประหลาดกลืนทุกคนเข้าไปภายใน

“นั่นมันเกิดอะไรขึ้น” หยางหลิงร้องออกมา

เว่ยหวนรีบเข้าไปดูอาการของจิ่งอวี่นเป็นคนแรก เห็นเขาคุกเข่าข้างหนึ่ง อยู่กับพื้นแล้ว แต่ยังมีนิ้วโคจรพลั่งต่อไป แสงสีเหลืองทองสว่างชัดเจนตัดกับความดำและแดงอันหนักอึ้งรอบด้าน

“จิ่งอวี่น! ห้ามฝืนต่อแล้ว!”

จิ่งอวี่นกัดฟันแน่น สะบัดมือเว่ยหวนออก “อีกเดี๋ยวเดียว!”

ภาพลวงตาเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง บิดเบี้ยวราวกับกลิ้งสลับ ลายพันสี หมุนวน ฉีกกระซาก ภาพกะพริบถี่ๆ พวกเขาเห็นเงาร่างของซูปั๋ววีเลื่อนราง และได้ยินเสียงสนทนาขาดๆ หายๆ

“ความปรารถนาของนายคืออะไร...”

“แข็งแกร่งขึ้น”

เว่ยหวนไม่ยอมให้จิ่งอวี่นเสียงอีก “หยุดเดี๋ยวนี้! ได้ยินไหม!”

แม้แต่เขตอากาศมเพิลิ่งจิ้งจอกยังเริ่มสั่นสะเทือน ในช่วงพริบตา แสงสีเหลืองทองบนร่างจิ่งอวี่นก็ปะทุรุนแรงขึ้น และภาพตรงหน้าค่อยๆ กลับคืนสภาพ

ซาหว่านั่งอยู่หน้ากระจก มองใบหน้าของตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย ใบหน้าที่เธอใช้เสรีภาพทั้งชีวิตแลกมา เธอยกมือขึ้นปิดดวงตาทั้งสองไว้ ชั่วครู่ต่อมา ลูกแก้วสองลูกที่เรืองแสงสีแดงก็ปรากฏอยู่บนฝ่ามือ ส่วนในกระจก ดวงตา

ของเธอกลายเป็นสีขาวโพลนไร้แววดาโดยสิ้นเชิง

เธอหย่อนดวงตาทั้งคู่ลงบนแท่นบูชา แล้วเขียนอักขระยันต์ลงไป
ถ้าแก่เจ็วเป็นคนแรกที่มองเห็นเนื้อหามันอักขระนั้นชัดเจน “เธอใช้
ดวงตาตัวเองแลกความสามารถตามน้ำแข็งให้ชูปู้วี่ขึ้นเหรอ!”

ถึงว่า ตอนพวกเขาพบซาหว่าครั้งแรก เธอถึงตาบอดไปแล้ว

เยียนซานเยวี่รับรู้ได้ว่าภาพลวงตากำลังพองตัว เธอพยายามควบคุม
เพลิงจิ้งจอกไว้ แล้วถามเว่ยหวน “อาจารย์ชูไม่ได้มีพลังน้ำแข็งมาตั้งแต่เกิด
เหรอ”

เว่ยหวนส่ายหน้า “ไม่ เขาไม่ได้มี” เขาทรุดตัวลง ปล่อยพลังปีศาจ
ของตัวเองปกป้องจิ้งอวี่ไว้

ชิงเหอพูดเสียงแข็ง “เดี๋ยวนะ ตอนนั้นเธอไม่ได้เสียแค่ดวงตา เธอ
แทบไม่เหลืออะไรเลย มือ เท้า เสียง พวกนั้นก็ถูกใช้เป็นเครื่องสังเวยให้
ชูปู้วี่ด้วยเหรอ”

ภาพลวงตาเปลี่ยนอีกครั้ง ทุกอย่างจมสู่ความมืดสนิท ในความมืด
ไร้ขอบเขตนั้น พวกเขาได้ยินเสียงของชูปู้วี่

“เธอเอาพลังแม่ปีศาจของตัวเองให้ฉัน จะไม่เป็นไรจริงๆเหรอ”

เสียงของซาหว่าแผ่วเบาจนแทบเลือนหาย “อืม”

ในตอนนั้นเอง เว่ยหวนก็เข้าใจเสียที ว่ากลืนดอกกล้วยปลั่งแดงบน
ตัวชูปู้วี่มาจากไหน มือของเขายังพุงจิ้งอวี่อยู่ จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีปีกผาย
สั้นสะท้าน พอก้มลงดู จิ้งอวี่ก็พนเหล็ดสดออกมา

เว่ยหวนรีบตัดการใช้พลังของจิ้งอวี่แล้วพาดให้เขาหมดสติ
ภาพลวงตาแตกสลายในพริบตา ทุกอย่างรอบตัวหายวับไป

ยันต์ผนึกของถ้าแก่เจ็วกำลังจะถูกซาหว่าทำลาย เว่ยหวนเข้าใจดีว่า
ทำไมเธอถึงยอมเสี่ยงทุกอย่างแบบนี้ ในความทรงจำของเธอก็มีความลับ
เกี่ยวกับชูปู้วี่มากเกินไป ต่อให้ตายเธอก็ไม่ยอมให้ใครล่วงรู้ และ
เพราะแบบนั้น พลังแม่ปีศาจของเธอจึงลดฮวบลงอย่างรวดเร็ว ใกล้เคียง
ถูกเธอใช้จนหมด

เว่ยหวนเห็นว่าปราณปีศาจของเธอกำลังสลาย แสงสีแดงแผ่กระจาย

เหนือซากปรักหักพังมีดมิดราวกับแสงเหนือ เขาใช้พลังจินอุโอบล้อมแสงนั้น พยายามรวบรวมปรมาณปีศาจไม่ให้กระจายหายไป

ถ้าแก่ใจรีบคิดว่าเขาเข้าใจ สีน้าเธอเคร่งเครียด “นายช่วยเธอไม่ได้แล้ว ถ้าผู้สืบทอดคนต่อไปยังไม่ได้ขึ้นเป็นแม่มดดำอย่างเป็นทางการ เขตอาคมผู้นี้จะพังทลาย พวกเราต้องออกไปก่อน เตี่ยฉันค่อยกลับมาหาทางสืบเรื่องพวกนี้ให้ชัดเจนเอง!”

หยางหลงกับซิงเหอช่วยกันพยุ่งจิ้งอวิน เตรียมเปิดเขตอาคมหนีออกไป “พี่หวนหวน เร็วเข้า! เลิกสนใจเธอได้แล้ว!”

แต่เว่ยหวนยังฝัน พยายามยึดปรมาณวิญญานปีศาจเสี้ยวสุดท้ายของเธอเอาไว้

ในวินาทีที่ซิงเหอลากเขาเข้าไปในเขตอาคมได้สำเร็จ กลีบดอกพลับพลึงแดงกลีบหนึ่งก็ลอยมาปะทะอกเขา แล้วหายเข้าไปภายใน

เว่ยหวนรู้สึกเหมือนมีอะไรสะดุดที่อก ราวกับบางอย่างถูกเปิดออกในฉับพลัน ความคิดในหัวปั่นป่วนวุ่นวาย

เสียงเลื่อนรางของซาทาลอยมา มีเพียงเขาเท่านั้นที่ได้ยิน

“จิวเฟิง” เสียงเธอทอดถอนใจเจือความไร้เรี่ยวแรง “การธัญเชิญวิญญานเป็นวิชาแม่มดปีศาจที่ยากที่สุดในโลกนี้ เพราะมันเป็นการสังเวยของมันจึงเป็นแบบสองทาง หมายความว่า คนที่สังเวยและคนที่รับการสังเวยต่างก็ต้องจ่ายราคา ต้องใช้สิ่งที่ล้ำค่าที่สุดแลกมา”

เว่ยหวนยิ้มนิ่ง

สิ่งที่ล้ำค่าที่สุด...

“เพียงแต่ ผู้สังเวยยังมีชีวิต เขาเลือกได้เองว่าจะมอบอะไรให้ แต่สำหรับนาย นายทำได้แค่จ่ายออกไปอย่างไม่รู้ตัว ต้องมอบสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตก่อนตายไป ทั้งที่แม่แต่นายเองก็ไม่ว่ามันคืออะไร”

เขาได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วเบาของเธอ

“นายสงสารฉัน... ฉันก็สงสารนายเหมือนกัน”

วงเขตอาคมสีม่วง สลายหายไปต่อหน้าชาหว่า เมืองใต้ดินลับสะเทือนอย่างหนัก พลังแม่มดปีศาจของเธอแตกสลายไม่หยุด จนแทบจะคำจูนอู๋ฉีเอาไว้ไม่ไหวแล้ว

ประสาธสัมผัสทั้งห้าของเธอดับสิ้น มองไม่เห็น ไปได้ยิน อาศัยเพียงภาพลวงตาคำร้างมาจนถึงตอนนี้ พอมาถึงวาระสุดท้าย ในใจเธอกลับรู้สึกผิดกับแม่มดดำคนก่อนอยู่บ้าง แต่คิดอีกที แม่มดดำคนนั้นก็คงไม่ยากให้จางเจ๋วกลายเป็นแม่มดดำคนใหม่จริงๆ เทียบกับเมืองร้างที่ไร้ความหมายแห่งนี้ บางทีเธอคงยอมให้ลูกนกตัวนั้นมีอิสระไปตลอดชีวิตมากกว่า

ช่างน่าขัน

ถึงที่สุดแล้ว กลับเป็นจิวเฟิงที่ใช้พลังปีศาจปกป้องวิญญาณปีศาจของเธอสุดชีวิต

ชาหว่าอดเสียชีวิตไม่ได้ ตอนอยู่ในวิชาครองเนตร เธอไม่น่าฝันต่อต้านสุดกำลังแบบนั้น น่าจะปล่อยให้เว่ยหวนได้เห็นให้ชัดว่าครั้งนั้นจินอู๋ฉีลงเว่ยอย่างไร ตอนที่เธอเฟิงกลายเป็นปีศาจดอกไม้ ได้อิสระภาพใหม่ๆ จิวเฟิงคืออัจฉริยะผู้เลื่องชื่อแห่งสหพันธรัฐปีศาจ แม่แต่ซูปู้วี่ยังชอบเขา

แต่เพียงไม่กี่ปีต่อมา เธอกลายเป็นแม่มดดำที่ไม่เปิดเผยตัว ไม่รู้ว่า มีปีศาจกี่ตนมาขอความช่วยเหลือจากเธอ ขณะที่จิวเฟิงกลับตายไร้ศพ ถูกผู้คนสาปแช่ง

ตอนที่อินหย่งโจวพกไอสังหารบุกเข้ามาในอู๋ฉี เดิมทีเธอตั้งใจจะปฏิเสธ

คำขออัญเชิญวิญญาณของเขาอยู่แล้ว ทว่าอย่างไรก็ไม่สำเร็จ เขาไม่ยอมล้มเลิก ทั้งยังว่าจะเผาฉู่ฉี่ทั้งเมือง

ชีวิตของเธอผูกติดกับฉู่ฉี่ เธอไม่มีทางเลือกจึงได้แต่ตอบตกลง

ยิ่งไปกว่านั้น ซาหว่ารู้ดีแก่ใจว่า ต่อให้เธอขวางอวิ้นหยงไว้ไว้ได้ คนต่อไปก็ต้องเป็นชูปู้วี่อยู่ดี แทนที่จะมองดูชูปู้วี่สังเวียทุกอย่างเพื่อจิวเฟิง สู้ให้จินอู่เป็นฝ่ายสังเวียเสียดีกว่า

แม้สุดท้าย เธอก็ห้ามใครไว้ไม่ได้เลย

เพื่อชูปู้วี่ อายุขัยสิบห้าปีที่ควรมี เธอก็ยังมีไม่ถึง เธอรู้สึกว่าชีวิตตัวเองยาวนานเกินไป ทุกวินาทีล้วนผ่านไปกับการรอคอย ขอแค่ได้พบเขา พลังแม่มดปีศาจหรือเวทที่เปลี่ยนแปลงฟ้าดินได้ เธอไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น เธอปรารถนาเพียงให้ความปรารถนาของชูปู้วี่เป็นจริง

แต่เธอก็ค่อยๆ ลืมไปว่า เด็กหนุ่มที่ครั้งหนึ่งยังเอาตัวเองไม่รอด แต่กลับใช้น้ำหยดหนึ่งปกป้องดอกไม้ดอกเล็กๆ คนนั้น วันนั้นเปลี่ยนไปเป็นแบบไหนแล้ว

ซาหว่าก้มหน้า ลูกชุดกระโปรงยาวสีแดงของตัวเองซึ่งประดับเกล็ดเจือกันไม้ถั่ว ปลายนิ้วไ้ผ่านเกล็ดเหล่านั้น ทีละแผ่น ทีละแผ่น ก่อนจะเลื่อนหายไปหมดสิ้น

เดิมทีก็เป็นของปลอม เป็นเพียงภาพที่เธอร้ายเวทสร้างขึ้นหลอกตัวเองเท่านั้น

ทันใดนั้น เธอสัมผัสได้ถึงบางอย่างจึงเงยหน้าขึ้น ผ้าคลุมหน้าสีแดงพลัวไหวในสายลมที่ปั่นป่วน ราวกับกลีบดอกไม้ไม่มีวันหยั่งราก

“นายมาแล้วหรือ” ซาหว่ายิ้ม “ขอโทษนะ ฉันถูกพวกเขาควบคุมเอาไว้ แต่โชคที่ฉันรู้สึกตัวกลางคัน เลยใช้เวทสะท้อนกลับจนหลุดออกมาได้ พวกเขาน่าจะไม่ได้เห็นอะไร”

ชูปู้วี่ตอบเสียงเบา “ฉันมาหาเธอ”

เธอหัวเราะเบาๆ

แม้มองไม่เห็น แต่เธอคุ้นเคยปรารถนปีศาจของชูปู้วี่ยิ่งกว่าใคร และเธอก็รู้ว่าร่างจริงของเขาไม่ได้มาที่นี่ นี่เป็นเพียงจิตที่เขาร้ายเวทส่งมาเท่านั้น

ตั้งแต่เห็นเว่ยหวน เธอก็รู้แล้วว่าซูปู้วี่ต้องมา ไม่ใช่เพราะอะไรอื่น
แค่ว่าเว่ยหวนจะรู้ความลับเหล่านั้น

เอาเถอะ อย่างน้อยก็ถือว่าเขามาหาเธอ

เพดานโค้งเหนืออุ้งฉี่ใกล้พังถล่ม ก้อนหินร่วงหล่นกระแทกซากตึกสูง
ไม่หยุด แต่ซาวหวนกลับทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เอ่ยขึ้นอย่างสบายๆ
ราวกับคุยเล่น

“ฉันไม่เคยเล่าให้นายฟังเลยใช่ไหม ว่าฉันกลายเป็นปีศาจได้อย่างไร
ทุกครั้งที่นายมาก็มีแต่ให้ฉันทำพิธี เราแทบไม่เคยนั่งคุยกันดี ๆ เลย”

ซูปู้วี่เห็นท่าทางเธอแบบนั้นก็อดพูดไม่ได้ “ฉันจะพินึกเธอไว้ใน
มุกเงือกก่อน วิญญาณปีศาจของเธอยังไม่สลายหมด ไว้ฉันจะหาร่างใหม่ให้
เธอจะได้ไม่ต้องติดอยู่ที่นี่อีก”

ซาหวนส่ายหน้า ก้อนหินยักษ์ก้อนหนึ่งตกลงมาตรงกลางระหว่าง
พวกเขา ฝุ่นฟุ้งกระจาย

“ที่ซึ่งฉันไว้ไม่ใช่ที่นี่” เธอยกมูมปากอย่างสงบ “แต่เป็นตัวฉันเอง”

เธอเดินเข้าหาซูปู้วี่ที่ละก้าว ภาพหลุมศพกลางทุ่งรกร้างเ็นอดีตผุดขึ้น
ในใจราวภาพฉาย

“ซูปู้วี่ ความปรารถนาของนายเป็นจริงหรือยัง”

นายอยากแข็งแกร่งขึ้น ฉันช่วยนายแล้ว

นายอยากได้เขา นายได้เขามาไหม

เธอรออยู่นานก็ยังไม่ได้คำตอบ จึงยิ้มขมๆ

“ถึงฉันจะพูดแบบนี้บ่อยๆ แต่ครั้งนี้คงเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว นาย
ไม่มีวันได้เขา ซูปู้วี่ ซาติที่แล้วเขาไม่ใช่ของนาย ซาตินี้ก็ไม่ใช่เหมือนกัน”

เสียงของซาหวนลั่นไหวราวกับกำลังพูดกับตัวเอง

“เขาไม่มีวันรักนายเพราะความรู้สึกลึกซึ้งหรือความกตัญญู นายก็รู้ว่า
เขาลังเว่ยอะไรไป ต่อให้นายให้ฉันพินึกสิ่งนั้นไว้ ให้ทุกอย่างเริ่มใหม่อีกครั้ง
แล้วมันจะต่างอะไร เขาก็ยังจะรัก...”

“พอได้แล้ว” ซูปู้วี่ตัดบท สีหน้าเย็นชาราวกับคนละคน แต่กลับเป็น
สีหน้าที่ซาหวนคุ้นเคยที่สุด

เขาราวกับไม่ได้ยินคำพูดเมื่อครู่ เพียงถามต่อว่า “เธอยังมีอะไรค้างคาไหม ถ้าฉันช่วยได้...”

“ไม่มี” ซาหาวาปฏิเสศทันที เด็ดขาด ในวินาทีนั้นเธอพลันรู้สึกว่าการชู้ปู้วี่กับเธอไม่ต่างกัน เทให้หมดหัวใจ สุดท้ายก็ได้มาเพียงคำขอบคุณ

ถ้าเป็นแบบนี้ เธอไม่ต้องการมัน

เมื่อได้ดินส่นสะเทือนอีกครั้ง อาคารรอบตัวพังถล่ม หินก้อนใหญ่ร่วงลงจากเหนือศีรษะไม่หยุด

เธอไม่ได้รู้สึกเสียดาย และรู้สึกเหมือนทุกอย่างครบถ้วนแล้ว

เธอนึกถึงตอนเพิ่งกลายเป็นปีศาจ ทุกอย่างดูใหม่ไปหมด เธอเคยเปิดดูภาพวาดโบราณ เห็นมนุษย์ในอดีตที่ต่างจากปัจจุบัน พวกเขาถือวาลี่แดงเป็นมงคล วันแต่งงานจะสวมชุดเจ้าสาวสีแดง

ตอนนั้นเธอเคยคิด ชู้ปู้วี่มีสายเลือดมนุษย์ครึ่งหนึ่ง เขาจะชอบสีแดงไหม ตอนที่เขาบอกว่าดอกไม้ของเธอสวย บางทีเขาอาจชอบสีแดงจริงๆ

ตอนนี้เธอสวมชุดกระโปรงแดง กลุ่มผ้าแดงทั้งศีรษะ รวากับเจ้าสาวในภาพวาดโบราณ ยืนอยู่ต่อหน้าคนที่เธอรัก

แต่สุดท้ายเธอก็ตัดใจได้

“นายไปเถอะ” ซาหาวายิ้ม เหมือนรอยยิ้มในวันแรกที่เธอในฐานะปีศาจดอกไม้เดินเข้าไปหาความรักอย่างไร้เดียงสา

ชู้ปู้วี่ไม่รู้จะพูดอะไร เขามองดูวิญญาณปีศาจของซาหาวาดับลงทีละน้อย แต่ทำอะไรไม่ได้

กระโปรงแดงของเธอค่อยๆ สลาย กลายเป็นกลีบดอกพลับพลึงแดงนับไม่ถ้วน ปลิวไปตามสายลม

เธอรู้ว่าตัวเองใกล้ถึงจุดจบแล้ว ท่อนล่างของร่างกายเลือนหายไป ซาหาวายื่นมือออกมา บนฝ่ามือปรากฏเขตอาคมหยดน้ำที่เรืองแสงสีเขียวอ่อน เธอเก็บมันไว้หลายปี หลบอยู่ในนั้นหลายปี

ถึงเวลาปล่อยแล้ว

เธอผลักเขตอาคมหยดน้ำนั้นด้วยมือซีดขาว มันหดเล็กลงกลายเป็นหยดน้ำเพียงหยดเดียว ลอยไปหยุดตรงหน้าจิตของชู้ปู้วี่

เมื่อเห็นหยดน้ำนั้น ชูปู้วี่ชะงัก เขารับมันไว้โดยไม่รู้ตัว ปล่อยให้หยดน้ำละลายเข้าไปในปลายนิ้วของตัวเอง

“คืนให้นาย” ซาหาวัยี่มพลางเอ่ย เธอไม่รู้ว่่าชูปู้วี่จะจำได้หรือไม่ แต่ทั้งหมดนั้นไม่สำคัญอีกแล้ว พลังของจินอู่ไม่อาจปกป้องดวงวิญญาณปีศาจของเธอได้อีกต่อไป เดิมทีเธออยากจะกอดชูปู้วี่สักครั้ง ทว่าช่วงบนของร่างกายเธอกลับเริ่มสลายกลายเป็นกลีบดอกไม้ เธอพลันรู้สึกว่่าตัวเองน่าเวทนาเหลือเกิน ตอนนั้นเพียงเพราะอยากกอดเด็กหนุ่มคนนั้นสักครั้ง เธอจึงอยากมีแขน ออกมาได้ร่างกายที่งดงามนี้ แต่สุดท้ายกลับไม่ได้แม้แต่จะร้องขออ้อมกอดจากเขา

กลีบดอกไม้ที่ห่มนวนลอยกระจายค่อย ๆ ลอยสูงขึ้น ผ่าคลุมหน้าสีแดงของเธอก็เริ่มสลาย ชูปู้วี่พยายามผนึกดวงวิญญาณปีศาจของเธอ เขาเองก็อธิบายไม่ได้ว่่าทำไมถึงรู้สึกกระวนกระวาย จากที่ไกล ๆ เขาได้ยินเสียงของซาหาว “เป็นปีศาจนี่มันไม่สนุกเลย ไม่มีชาติหน้าเสียด้วย ลู้เป็นดอกไม้ยังดีกว่า ถึงจะโรยรา ปีหน้าก็ยังมีบานได้เหมือนเดิม”

มุกเงือกแผ่แสงสีเขียวคราม ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าตามคำสั่งของชูปู้วี่ พยายามสุดกำลังดูดซับดวงวิญญาณปีศาจที่แตกสลายไร้ที่พึ่งเหล่านี้ “ฉันจะช่วยเธอ อดทนอีกสักหน่อย”

ร่างที่ซาหาวิววนขอมาอย่างยากลำบาก สุดท้ายก็กลับกลายเป็นวังวนของกลีบดอกไม้ พังทลายแตกสลายไปพร้อมกับเพดานโค้งของอู่ฉี เธอยังคงพูดต่อราวกับไม่มีใครอื่นอยู่ตรงนั้น “ถ้ายังมีชาติหน้า ฉันก็อยากเป็นดอกไม้”

เมืองอู่ฉีทั้งเมืองฟังครืนลงในพริบตา

“แต่ฉันจะไม่แพ้ฝันอีกแล้ว”

ภาพลวงของชูปู้วี่กลับคืนสู่ร่างจริง ฝ่ามือของเขาเย็นเฉียบ กำมุกเงือกแน่น ลูกแก้วกลมสีเขียวครามนั้นมีรอยสีแดงแต้มอยู่เส้นหนึ่ง

เขานึกถึงตอนหลังจากนั้นที่ตนกลับไปยังสุสานอีกครั้ง แต่กลับหาต้นมานุจซาหาวต้นนั้นไม่พบ ช่วงขณะนั้นเขารู้สึกเสียดาย

เหมือนกับตอนนี้

หลังออกมาจากวงเขตอาคมสีม่วงของหยางหลิง เว่ยหวนกับพวกมาถึง

บ้านตระกูลบีฟาง จึงอวีนอยู่ในสภาพหมดสติ เปลือกตาที่ปิดสนิทยังปรากฏ
ลายตระกูลฉงหมิงสีเหลืองสด

หยางหลิงเริ่มลนลาน “ทำยังไงดี พี่ก็ไม่อยู่ ช่วงนี้เขาถูกมหาวิทยาลัย
ส่งตัวไปไกลมากเพื่อกำจัดหุ่นซึกไยปีศาจ นานแล้วที่ไม่ได้กลับซานไห่ ฉันท
จะบอกเขาตอนนี้เลย”

หน้าอกของเว่ยหวนสั้นไหวไม่หยุด ความคิดในหัวสับสนวุ่นวาย
ภาพตรงหน้าพราวเลื่อน เขาสายศิระชะพยายามให้ตัวเองมีสติขึ้นอีกหน่อย
เถ่าแก่เจี๋ยกล่าวอยู่ข้างๆ “น่าจะถูกพลังแม่มดปีศาจของซาหาวสะทอนกลับ
แม่มดปีศาจไม่เหมือนปีศาจอื่น วิชามนตร์เองก็เป็นพลังจิตรูปแบบหนึ่ง วิช
ครองเนตรก็ยึดครองจิตสำนึกของปีศาจที่มีต้นกำเนิดเดียวกัน”

เยียนซานเยี๋ยพยักหน้า “ภาพลวงตาทั้งหมดล้วนโจมตีจากจิตสำนึก
ตอนนี้จึงอวีนอาภาฏวิชามนตร์ของเธอรบกวน จิตสำนึกจึงหลุดเข้าสู่แดน
สุญญากาศแล้ว”

“แบบนี้ไม่ได้สิ” ซิงเหมมีสีหน้ากังวล “ฉงหมิงน้อยจะไม่มีจิตสำนึก
ไ้ยังไง ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือ” เขาหันไปหาเถ่าแก่เจี๋ย “คุณก็เป็นแม่มดปีศาจ
ไม่ใช่หรือ”

เถ่าแก่เจี๋ยครุ่นคิด “วิชาครองเนตรกับวิชาแม่มดปีศาจต่างกันมาก
ตระกูลฉงหมิงเองก็มีคนที่ใช้วิชาครองเนตรได้ไม่กี่คน ตอนแรกฉันยังตกใจ
เจ้านกน้อยนี่เลย”

เว่ยหวนพลันรู้สึกผิดปกติ จึงอวีนแทบไม่เคยพูดถึงตระกูลฉงหมิง
หลักเลย “บ้านใหญ่ตระกูลฉงหมิงอยู่ในแดนศักดิ์สิทธิ์คุณหลุนไซ่ใหม่”

เยียนซานเยี๋ยพยักหน้า “ใช่ แต่ที่นั่นรักษาภาฏเข้มงวดมาก ฉัน
เคยมีเพื่อนร่วมชั้นเป็นบ้านรองของพวกเขา แม้แต่คนนั้นเองยังไม่เคยเข้าไป
ในบ้านหลักเลย”

“ด้วยความสามารถของจึงอวีน เธอคิดว่าเขาจะเป็นบ้านรองหรือ”
เว่ยหวนเตรียมแบกเขาขึ้น “ไปก่อนค่อยว่ากัน”

ขณะกำลังจะออกเดิน วงเขตอาคมสีม่วงถูกเปิดออก หยางเซิง
ปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา

ซึ่งเหอตกใจ “เร็วขนาดนี้เลย...”

“นายมาแล้ว” เว่ยหวนส่งจิ้งอวี่นให้หยางเซิง สีหน้ารู้สึกผิด “ฉันดูแลเขาไม่ดีเอง”

หยางเซิงสายหน้า ไม่พูดอะไร เพียงตรวจดูจิ้งอวี่นเล็กน้อย หยางหลิงกล่าวเสริม “พี่อย่าเพิ่งร้อนใจ พวกเรากำลังจะไปบ้านใหญ่ของฉงหมิง”

“บ้านใหญ่ของฉงหมิงไม่ยอมเจอเขาแน่” หยางเซิงกล่าวพลางแบกจิ้งอวี่นขึ้น วงเขตอาคมสี่มวงปรากฏอีกครั้ง เขาก้าวเข้าไป หยางหลิงยังจะถามต่อ แต่เยียนซานแย้วดึงเธอไว้ “พี่เธอรู้ว่าควรทำยังไง”

หน้าอกของเว่ยหวนบีบรัดแน่น เขากัดฟันตามเข้าไป ซึ่งเหอเห็นท่าทางไม่ดีรีบเข้ามาพุง “เฮ้ นายไม่เป็นไรใช่ไหม”

ถ้าแก่เจ๋วก็รู้สึกแปลก เธอได้กลิ่นดอกพลับพลึงแดงจากตัวเขา เมื่อตรวจดูจิ้งอวี่นพบว่าบนตัวเว่ยหวนมีวิชาแม่มดที่ถูกเปิดผนึก “เมื่อกัซซาหว่าทำอะไร นายหรือเปล่า”

“ฉันไม่รู้” เว่ยหวนหน้าซีด

พวกเขาทะลุเขตอาคมมาถึงบ้านพักตากอากาศหลังเล็กที่ค่อนข้างเปลี่ยว ห่างไกลจากเมือง รอบด้านไม่มีบ้านอื่น ตัวบ้านดูอบอุ่นสวยงาม ลานหน้าบ้านปลูกทานตะวันเต็มไปหมด ด้านหลังเป็นสวนส้มกว้างใหญ่ นอกนั้นไม่มีสิ่งใดอีก

หยางเซิงกล่าว “นี่คือบ้านของจิ้งอวี่น ตอนปิดเทอมฉันเคยมาส่งเขาครั้งหนึ่ง แต่ไม่เคยเข้าไป”

“แม่แต่สายรองของฉงหมิงก็อยู่ในแดนศักดิ์สิทธิ์คุณหลุน ทำไมจิ้งอวี่นถึงมาอยู่ที่เปลี่ยวขนาดนี้” เยียนซานแย้วรู้สึกแปลก เธอสัมผัสดู ที่นี้แทบจะเป็นชายขอบของสหพันธรัฐปีศาจแล้ว

“แม่ของเขาเป็นลูกสาวคนเดียวของผู้นำตระกูลฉงหมิงรุ่นก่อน” หยางเซิงเผยชาติกำเนิดที่ไม่เคยมีใครรู้มาก่อน “ตระกูลฉงหมิงต้องการให้เธอแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับปีศาจผู้ยิ่งใหญ่ที่แข็งแกร่งในตระกูล แต่เธอกลับไปหลงรักปีศาจที่ไม่มีพื้นเพอะไรและให้กำเนิดจิ้งอวี่น จึงตัดขาดกับบ้านใหญ่ แต่จิ้งอวี่นสืบทอดความสามารถของเธอมา”

มิน่าละ เว่ยหวนนึกถึงภาพครั้งแรกที่ได้พบจิ้งอวีน เขาดูขี้อาย หวาดกลัว ทั้งยังไร้เดียงสาอย่างยิ่ง เป็นภาพของเด็กที่ถูกปกป้องมากเกินไป จนในที่สุดบรูสก็คิดว่าความสามารถของเขากลับโดดเด่นเหนือใคร คิดดูแล้ว คงมีเพียงชาติกำเนิดเช่นนี้เท่านั้นที่ทำให้เขาขัดแย้งในตัวเองถึงเพียงนี้

หยางเซิงสูดลมหายใจลึก แבקจิ้งอวีนเดินไปจนถึงหน้าประตูใหญ่ของ บ้านพักตากอากาศ เขาดกริ่งแต่ไม่มีใครตอบรับ

อาการของเว่ยหวนรุนแรงขึ้นกว่าเดิม เขาคว้าแขนเก้าอี้แก๊งค์วิ่งไปด้านหลังแล้วขวมดคิ้วถามเสียงต่ำ “เก้าอี้แก๊งค์ คนที่ถูกอัญเชิญวิญญาณ ก็ต้องจ่ายราคาด้วยใช่ไหม”

เก้าอี้แก๊งค์ชะงักไปเล็กน้อย “ใช่ การอัญเชิญวิญญาณของเผ่าปีศาจ เดิมทีก็เป็นวิชาแม่ดที่ยากที่สุดอยู่แล้ว ไม่ใช่แค่ผู้ทำพิธีต้องสั่งเว่ย เพื่อ ความยุติธรรม วิชาอัญเชิญวิญญาณจะดึงเอาสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดของผู้ถูกอัญเชิญไป นั่นคือการสั่งเว่ยแบบถูกกระทำ”

ซิงเหอฟังแล้วงุนงง “แต่เขาก็ตายไปแล้ว จะสั่งเว่ยได้อย่างไร แล้วสิ่งที่ ล้ำค่าที่สุดนี้ตัดสินจากอะไร”

“แม้จะไม่เคยมีใครทำสำเร็จ แต่ก็มีปีศาจพยายามอัญเชิญวิญญาณ กันมาแล้ว ปกติสิ่งที่ถูกดึงไปก็คือสิ่งล้ำค่าที่สุดในยามมีชีวิต เช่น ความ สามารถที่ไม่เหมือนใคร ยกตัวอย่าง อวีนหย่งโจ้วมีพลังแห่งแสงซึ่งทั้ง สหพันธรัฐปีศาจมีเพียงเขาคนเดียว ความสามารถเช่นนี้จะถูกสั่งเว่ยโดย อัตโนมัติในพิธีอัญเชิญวิญญาณ เพราะระดับความล้ำค่าของมันสูงยิ่ง”

เว่ยหวนคิดถึงตัวเอง วิชาเว่ยแปรสภาพและวิชาร่างแยกผาดวงวิญญาณ ของเขาแม่หยาก แต่ก็ไม่ใช่หนึ่งเดียว และยังมีสิ่งอื่นจากบิดามารดา

“แต่คนส่วนใหญ่ไม่ได้มีความสามารถที่เป็นหนึ่งเดียวแบบนี้” เก้าอี้ แก๊งค์กล่าวต่อ “ดังนั้นในกรณีเช่นนี้ วิชาอัญเชิญวิญญาณจะดึงเอาสิ่งที่ผู้ถูก อัญเชิญให้ความสำคัญที่สุด หรือสิ่งที่หวงแหนที่สุดในยามมีชีวิตไป”

ซิงเหอขมวดคิ้ว หันไปมองเว่ยหวน

เว่ยหวนหน้าซีด เขานึกไม่ออกว่าสิ่งนั้นคืออะไร หรือจะเป็นเกียรติยศ ของตระกูลจิวเฟิงของพวกเขา

เพราะการสังเวชนี่ เขาจึงต้องแบกรับคำครหาว่าเป็นคนทรยศหรือ
เขารู้สึกทั้งประศดประชันทั้งไม่เข้าใจ “สิ่งที่อวินหยงโจ้วสังเวชนี่ไป
กลับมาอยู่บนตัวผมหลังผมเกิดใหม่ แล้วของสังเวชนี่ของผมล่ะ...”

ถ้าแก่แจ้วส่ายหน้า “คุณเข้าใจผิด นี่ไม่ใช่การแลกเปลี่ยนราคา
แต่เป็นทิศทางเดียว เขาเป็นฝ่ายจ่าย และหลังพิธีสำเร็จ ราคานั้นก็กลายเป็น
ส่วนหนึ่งของคุณ ส่วนราคาที่จ่ายก็เหมือนกัน เมื่อคุณกลับมาได้สำเร็จ
มันก็จะกลับคืนสู่ตัวคุณ แต่ถ้าล้มเหลว ทุกอย่างก็จะสูญสิ้น”

ซึ่งเหอชิงงู๊นง “ถ้าอย่างนั้น” เขามองเว่ยหวน “ราคาที่นายจ่ายก็น่าจะ
กลับมาแล้วสิ”

เว่ยหวนก้มหน้า ความคิดในหัวลึบสนยู่เหิง

ทันใดนั้น ปรากฏปีศาจสีเหลืองสว่างพุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ราวกับวังวน
สีทองอร่ามปรากฏกลางลานหน้าบ้านพักตากอากาศ มีเพียงประตูเหล็กฉลุ
กันระหว่างพวกเขา เมื่อแสงปีศาจสลายไป เบื้องหน้าปรากฏสตรีผู้หนึ่ง
งดงามนัก ทางตาขวาของเธอมีลายปีศาจวงกลมซ้อนสองชั้น รูปทรงคล้าย
เครื่องหมายทรายไหล หน้าตาของจิงอวินละม้ายคล้ายเธออย่างยิ่ง ราวกับ
แกะจากพิมพ์เดียวกัน

เธอเพียงยกมือขึ้น จิงอวินบนหลังหยางเชิงก็ถูกปรากฏปีศาจสีเหลือง
ห่อหุ้ม ลอยข้ามประตูเหล็กไปตกอยู่ในอ้อมแขนของเธอ เธอมองอาการ
ของจิงอวินเพียงแวบเดียว คิ้วก็ขมวดแน่น

เธอไม่พูดแม้แต่คำเดียว ทันหลังเตรียมเดินเข้าไปด้านใน

“เดี๋ยวก่อน” หยางเชิงเรียกเธอไว้ “คุณนายจิง ผม...”

“กลับไปเถอะ” แม่ของจิงอวินไม่หยุดฝีเท้า

เว่ยหวนเดินมาถึงหน้าประตู “คุณนายจิง เป็นเพราะพวกเราดูแล
จิงอวินไม่ดี พวกเราเป็นห่วงเขามาก ขอเพียงได้เห็นเขาฟื้นขึ้นมา พอเขา
ลืมตาเมื่อไหร่พวกเราจะไปทันที จะไม่สร้างความลำบากให้คุณแน่นอนครับ”
ฝีเท้าของคุณนายจิงชะงักเล็กน้อย สุดท้ายยอด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง
“ไม่จำเป็น ขอบคุณในความหวังดี แต่ตอนนี้เขาไม่ต้องการใคร”

“คุณนายจิง ตอนนั้นคุณออกจากแดนศักดิ์สิทธิ์คุณหลุนเพราะอยากทำ

ตามหัวใจตัวเอง” หยางเซิงกล่าว “แล้วหัวใจของจิ่งอวี่นล่ะครับ ถ้าเขาอยากเห็นเพื่อนของเขาในตอนที่ยิ้มตาขึ้นมาล่ะ”

แม่ของจิ่งอวี่นไม่ตอบ เธอยืนนิ่งครู่หนึ่ง ก่อนจะทิ้งไว้เพียงประโยคสั้น ๆ ประโยคเดียว “พวกเธอจะไปรู้อะไร”

ขณะที่ทุกคนเริ่มหมดหวัง ประตูใหญ่พลันเปิดออก

“อย่าเหยียบดอกไม้ของฉัน”

เมื่อเข้าไปในตัวบ้าน เว่ยหวนเห็นบริเวณทางเข้ายังมีร่องเท้าแตะสีน้ำเงินเข้มวางอยู่ น่าจะเป็นของพ่อจิ่งอวี่น ภายในบ้านตกแต่งอบอุ่นประณีตเต็มไปด้วยกลิ่นอายชีวิต บนผนังห้องรับแขกแขวนภาพถ่ายของจิ่งอวี่นตั้งแต่เด็กจนโตเต็มทั้งผนัง ห้องรับแขกกับสวนหลังบ้านกันเพียงประตูกระจกบานใหญ่ ด้านนอกมีกลุ่มปีศาจน้อยอรูปร่างคล้ายแมวนั่งเรียบร้อยอยู่ถึงหกเจ็ดตัว

คุณนายจิ่งวางจิ่งอวี่นให้ออนราบบนพรมขนนุ่ม เธอไม่ได้ถามว่าเกิดอะไรขึ้น เพียงวางฝ่ามือลงปิดดวงตาที่ปิดสนิทของเขา เพียงชั่วพริบตา ดวงตาของเธอก็กลายเป็นม่านตาคู่เหมือนกับของจิ่งอวี่น

เป็นดังที่เว่ยหวนคาดไว้ไม่ผิด ความสามารถม่านตาคู่ของจิ่งอวี่น สืบทอดมาจากมารดา

หลังตรวจสอบอยู่ครู่หนึ่ง คุณนายจิ่งก็ชักมือกลับ สิ่งแรกที่เราเห็นเป็นการหันไปมองหยางเซิงเซมิ่ง หยางเซิงถูกสายตานั้นจ้องจนรู้สึกไม่มั่นคงทำได้เพียงยิ้มแห้งๆ ยกมุมปากเล็กน้อย

คุณนายจิ่งไม่ได้พูดอะไร เพียงหมุนกายโคจรปราณ ปราณปีศาจสีเหลืองสว่างไหลหลังเข้าสู่ดวงตาทั้งสองของจิ่งอวี่น ลายปีศาจวงกลมซ้อนบนเปลือกตาของเขาค่อยๆ เลื่อนหายไป

เธอโคจรปราณอีกครั้ง คราวนี้ปราณปีศาจแผ่ออกเป็นรัศมี พุ่งกระจายหายลับไปในพริบตา

ขณะที่ทุกคนกำลังงุนงง ไม่นานนัก ปราณปีศาจเหล่านั้นก็พุ่งกลับมาอีกครั้ง รวมตัวเป็นกลุ่มเมฆปีศาจสีเหลืองอ่อน เมฆนั้นลอยเบาๆ มาหยุดที่หน้าผากของจิ่งอวี่น ก่อนจะซึมเข้าสู่ร่างของเขา

ร่างของจิ้งจอกวันสะท้านวูบ รวากับคนจมน้ำที่ถูกช่วยขึ้นมา เขาลืมตาขึ้น
อย่างกะทันหัน สูดหายใจเอือกใหญ่

“เรียบร้อยแล้ว” แม่ของจิ้งจอกกล่าว

พวกเขาจึงค่อยโล่งอก

จิ้งจอกวันที่ฟื้นขึ้นมางงนอนอยู่สองวินาที พอหันหน้าไปด้านหนึ่งก็เห็นแม่
ของตน ปฏิกริยาแรกคือโผล่เข้าไปกอดเธอ “แม่ครับ ผม...ผม เมื่อกี้ไปอยู่ที่
ที่นั่นกลัวมาก ๆ”

คุณนายจิ้งจอกดลูกลูกชายไว้ สีหน้าของเธออ่อนโยนเหลือเกิน ช่างแตกต่าง
จากความเย็นชาเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง มีอค่อยๆ ลูบหลังเขาเบาๆ “ไม่เป็นไรแล้ว
ไม่ต้องกลัว แม่อยู่ที่นี่”

จิ้งจอกวันกอดอยู่พักหนึ่งจึงนึกถึงเพื่อนๆ เมื่อกู่ เขาหันขวับกลับไป
แต่กลับเห็นหยางเซิงเป็นคนแรก ใบหูแดงกำขื่นทันที รีบหันกลับไปซุกอกแม่
อีกครั้ง

“ขึ้นไปพักผ่อนก่อนนะ แม่จะรับรองเพื่อนของลูกสักหน่อย”

ทันทีที่ประโยคนี้ออกมา คนที่อยู่ในห้องต่างขนลุกโดยพร้อมเพรียง
ให้ความรู้สึกราวกับพาเพื่อนไปชนแล้วถูกผู้ปกครองจับได้คาหนังคาเขา

จิ้งจอกวันเองก็รู้ว่าตัวเองก่อเรื่อง ไม่กล้าพูดมาก ก้าวขึ้นบันได้ไปสองก้าว
ก็ยั้งหันกลับมามอง

บอกว่าจิ้งจอกวันก็รับรองจริงๆ คุณนายจิ้งจอกนำขนมชิ้นเล็กๆ ออกมา
วางเต็มโต๊ะ ให้พวกเขานั่งกินตามสบาย

“ป้าฟาง เธอออกมากับฉันหน่อย”

หยางหลังที่กำลังกัดคุกกี้ก็อยู่สะดุ้งโหยง เงยหน้าขึ้นก็เห็นพี่ชายเดิน
ตามออกไป เธอจะพริบตาใดๆ ทำมือส่งสัญญาณใส่เยียนซานเยวี่กับเว่ยหวน
ด้วยสีหน้าแตกตื่น

เยียนซานเยวี่ยิ้มคล้ายยิ้มไม่คล้ายยิ้ม รินชาให้หยางหลังแก้วหนึ่ง
“ระวังสำลัก”

ซิงเหอหันมาถามเว่ยหวน “นายดีขึ้นหรือยัง”

เว่ยหวนพยักหน้า “ดีขึ้นมากแล้ว”

ถ้าแก่แจ๋วนึกถึงเรื่องก่อนหน้า เอ่ยกับเว่ยหวนว่า “เมื่อกี่ฉันเห็น ร่องรอยผืนกของซาหาวบนตัวคุณ และเป็นร่องรอยหลังถูกเปิดผืนกแล้ว ฉันมาคิดดูดี ๆ บางทีเธออาจฉนักราคาที่คุณต้องจ่ายเอาไว้ คุณเลยไม่เคย รู้สึกถึงมัน”

“ถ้าผืนกถูกเปิดแล้ว มันจะกลับมาทันทีไหม”

ถ้าแก่แจ๋วส่ายหน้า “อันนี้ฉันไม่รู้ ผืนกไม่ใช่ทุกแบบจะเปิดได้สมบูรณ์ บางทีอาจต้องมีเงื่อนไขอะไรอื่น ๆ ใครจะไปรู้”

“ความคิดของพวกเขาแม่มดปีศาจซับซ้อนเกินไปจริง ๆ” ซิงเหอบ่นพลาง หันไปมองผนังภาพถ่ายด้านหลังแล้วถอนใจ “บ้านของฉงหมิงน้อยนี่ดีจริง ๆ”

ประโยคนี้หลุดออกมาก็เหมือนสะกิดบาดแผลเก่าของทุกคนในห้อง แม้แต่ตัวเขาเองก็ครอบครวัพังทลาย หยางหลิงสูญเสียพ่อ เว่ยหวนเสียพ่อแม่ เยี่ยนซานเย่เองก็มีครอบครัวไม่ต่างจากไม่มี

“ฉันว่าพวกเรานี้ น่าสงสารกันจริง ๆ” หยางหลิงพูดไปกินไป ก่อนจะ หัวเราะออกมาอย่างซื่อ ๆ เสียงหัวเราะของเธอทำให้เก้าอี้หวัดเราะตามไปด้วย

เว่ยหวนมองออกไปทางสวนหลังบ้านผ่านประตูกระจก คุณนายจิ่ง ยืนเผชิญหน้ากับหยางเซิง ท่าทางของหยางเซิงดูเกร็งไม่น้อย เขาโตมากับ หยางเซิงตั้งแต่เด็ก แต่แทบไม่เคยเห็นอีกฝ่ายประหม่าแบบนี้

ซิงเหอมองไปเรื่อย ๆ แล้วก็พบสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจ

“บ้านนี้ตลกจริง ๆ พวกนายดูสิ ยังมีสัญญาแบบนี้ด้วย”

เว่ยหวนหันไป เห็นซิงเหอชี้ไปยังเอกสารที่ใส่กรอบไว้ ตัวหนังสือ บิดเบี้ยวเห็นได้ชัดว่าเป็นลายมือเด็ก

“เขียนว่าอะไร” ถ้าแก่แจ๋วถาม

ซิงเหออ่านตามตัวอักษร “เสี่ยวอวี่นยินยอมเป็นลูกของพ่อกับแม่ สัญญาว่าจะฟังแม่ทุกวัน กินขนมน้อยลง (เด็กชั้นเล็กยกเว้นได้ใหม่) จะไม่ งามไปเที่ยวในเมือง ถ้าพ่อพาไป ผมจะเชื่อฟัง ไม่วิ่งชน เสี่ยวอวี่นรักแม่ รักพ่อ ตลอดไป”

เขาอ่านไปก็หัวเราะ “ยังมีคู่สัญญา ก. ข. ค. ด้วยนะ ก. จิ่งซู ข. จิ่งอวี่น ค. เส้นซื่อเจิง”

จู่ๆ เขาก็ซังก รอยยิ้มเลื่อนหาย “เดี๋ยวก่อน เส้นชื้อแดง?”

เว่ยหวนลุกพรวดไปยืนหน้ากรอบสัญญา บนกระดานนั้นมีลายเซ็น
ของชายคนหนึ่งจริงๆ เขียนชื่อว่าเส้นชื้อแดง

บังเอิญเกินไปแล้ว

สายตาของเว่ยหวนเหลือบไปยังของสะสมอีกชิ้นข้างๆ สัญญา เป็น
ภาพเหมือนที่วาดอย่างประณีต น่าจะเป็นจิ้งจอกวิ้นตอนยังเป็นทารก ได้ภาพ
มีข้อความเขียนไว้บรรทัดหนึ่ง

“แต่หลานชายที่น่ารักที่สุดของลุง ขอให้เธอเป็นเด็กที่มีความสุขที่สุดในโลก - เส้นชื้อหมิง”

หนังสือระของเว่ยหวนชาวบในชั่วพริบตา เมื่อเห็นชื่อผู้ลงท้าย หัวใจ
เขาราวกับหยุดเต้นไปจิ้งหะหนึ่ง

ในรายชื่อภารกิจวาดล้างตระกูลนักปราบปีศาจครั้งนั้น กลับมีชื่อของ
ลุงจิ้งอวิ้นอยู่ด้วย

บทที่

99

“นายยังจำได้ไหม” เว่ยหวนพูดกับชิงเหอ “รายชื่อภารกิจกวาดล้างตระกูลนักปราบปีศาจที่ฉันกับอวิ๋นหย่งโจ้วเจอในคลังเอกสารของกองกำลังรัฐบาล ในนั้นมีชื่อเส้นชื่อหมิงอยู่ด้วย”

ชิงเหอพยักหน้า เขาถอดกระเป๋าอุปกรณ์ลง หยิบจอบควมขนาดฝ่ามือออกมา “โชคดีที่อุปกรณ์ทั้งหมดของฉันซิงก็ร์ข้อมูลไว้” เขาเรียกรายชื่อภารกิจที่อวิ๋นหย่งโจ้วบันทึกไว้ในฝ่ามือวิจัยขึ้นมา จังหวะนั่นเอง หยางเชิงกับคุณนายจึงเดินกลับมาจากสวนหลังบ้าน จึงอวิ๋นที่แอบเกาะหน้าต่างชั้นสองดูอยู่นาน พอเห็นทั้งสองคุยกันจบก็รีบวิ่งตืงตังลงมา สบตากับหยางเชิงแวบหนึ่ง ดันแว่นขึ้นแล้วอ้อมไปยืนข้างแม่ “ผมหายดีแล้วครับแม่”

คุณนายจึงค้อนเบาๆ “แม่ว่าลูกก็ดีขึ้นไปแล้ว ไปเรียนไม่กี่วันเก่งใหญ่เลยนะ”

“คุณนายจิง” เว่ยหวนเอ่ยขึ้น “ผมมีเรื่องอยากถามหน่อยครับ”

ทุกครั้งที่จิงอวิ๋นปิดเทอมกลับบ้าน เขามักเล่าเรื่องแปลกๆ ในโรงเรียนให้แม่ฟังเสมอ และคนที่พูดถึงมากที่สุดก็คืออาเหิง เพื่อนสนิทที่สุด ต่อมาพอรู้ตัวตนของเว่ยหวน เขาก็เป็นคนแรกที่บอกแม่ ดังนั้นแม่ของจิงอวิ๋นจึงรู้ว่าลูกชายได้รับการดูแลจากเว่ยหวนมากเพียงใด ความเอ็นดูจึงแผ่อ้อมมาถึงเว่ยหวนด้วย

“ว่ามาสิ” คุณนายจิงนั่งลงบนโซฟา

เว่ยหวนยื่นรายชื่อให้เธอ “นี่คือรายชื่อภารกิจที่ผมหามาได้ ภารกิจ

คือกวาดล้างตระกูลนักปราบปีศาจ สายสุดท้ายคือตระกูลลี ในนั้นมีชื่อคนหนึ่งชื่อเลิ่นชื่อหมิง” เว่ยหวนมองเธอ “เขาเป็นพี่น้องของสามีคุณใช้ไหมครับ”

มือที่ยกถ้วยชาของคุณนายจิ่งซงกั ก่อนจะวางถ้วยลงแล้วพยักหน้า “ใช่ เขาเอง” เธอก็มองรายชื่อ “ตอนที่เขาเข้าร่วมภารกิจนั้น ฉันกับสามียังไม่ได้อยู่ด้วยกัน ฉันอาจให้ข้อมูลเธอได้ไม่มาก แต่มีเรื่องหนึ่งที่ฉันรู้”

นิ้วเรียวยาวของเธอชี้ไปยังรายชื่อ “คนทุกคนในนี้ ล้วนเป็นกองกำลังเตรียมรบซานไห่” เธอมองเข้าไปในดวงตาเว่ยหวน “ยกเว้นพ่อของเธอ”

ฝ่ามือของเว่ยหวนขึ้นเหนือ ความคาดเดาในใจได้รับการยืนยันที่ละข้อความรู้สึกนั้นนำหวาดหวั่นเหลือเกิน

หยางเซิงเอ๋ยขึ้น “แต่กองกำลังรัฐบาลกับกองกำลังเตรียมรบซานไห่เป็นสองกำลังติดอาวุธที่แยกจากกันมาโดยตลอด ตอนนั้นแม้ว่าเว่ยจะเป็นพลตรีของกองกำลังรัฐบาล ก็ไม่มีสิทธิ์นำกองกำลังซานไห่ออกปฏิบัติภารกิจแบบนี้ไม่สมเหตุผล”

คุณนายจิ่งจิบชา มองเว่ยหวน “ตอนฉันยังสาว เคยมีโอกาสพบพ่อของเธอสองสามครั้ง และเคยได้รับความช่วยเหลือจากพ่อแม่ของเธอ ดังนั้นฉันไม่มีอคติต่อจิวเฟิงแม่แต่น้อย ฉันรู้ดีว่าหลายปีมานี้ต้องมีความเข้าใจผิดอยู่แน่นอน”

เธอหวนนึกถึงตอนที่ตนหนีออกจากตระกูล จิวเฟิงเคยช่วยเหลือหลายครั้ง ชัดขวางการไล่ล่าจากบ้านใหญ่ฉงหมิงไม่ให้ตามถึงตัว

ตอนนั้นเธอยังเป็นเพียงเด็กสาวไร้เดียงสา แต่ในใจก็ซาบซึ้งต่อจิวเฟิงเสมอ

“สิ่งที่ฉันรู้จากสามีคือ พี่ชายของเขาเข้าร่วมภารกิจนี้จริง ตอนนั้นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับปีศาจรุนแรงที่สุด หากรายชื่อคนอื่นเป็นความจริง และการที่กองกำลังเตรียมรบซานไห่รับคำสั่งจากกองกำลังรัฐบาลแบบนี้ไม่สมเหตุผล ก็เหลือความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียว”

เว่ยหวนรู้ดีอยู่แล้ว

“พ่อของผมไม่ใช่ผู้รับผิดชอบหลักของภารกิจนี้”

แม่ของจิ้งอวินมองเขาแล้วกล่าวชัดเจน “สลัปเดตั่วแทน รับบาปแทนกัน”
เว่ยหวนลุกขึ้น เอ่ยขอบคุณติดกันสองครั้ง สีหน้าเลือนลอยเล็กน้อย
ซิงเหอก็ลุกขึ้น “พวกเราากลับก่อนดีกว่า นายควรวักผ่อน”

หยางหลังกับเยียนซานแย้ลุกตาม ถ้าแก่แจ้วก็ตามออกมาด้วย ทุกคน
ทยอยกล่าวลา สุดท้ายคือหยางเซิง เขามองจิ้งอวินแวบหนึ่งก่อนจะหมุนตัว
เตรียมออกไป

“จิวเฟิงน้อย ฉันยังมีอีกเรื่องที่จะเตือน” คุณนายจิงเรียกเขาไว้
“ตอนที่เธอถูกใส่ร้าย ผู้คนเชื่อว่าเธอทรยศจริงเพราะตราสงครามของเธอ
ถูกส่งมอบให้รัฐบาลผานโจว เธอได้มอบมันจริงหรือเปล่า”

“ผมไม่มีวันยกตราสงครามให้ใครง่าย ๆ แน่نون” เว่ยหวนตอบอย่าง
หนักแน่น

แม่ของจิ้งอวินยิ้มบาง ๆ “ฉันเชื่อเธอ เพราะฉะนั้นไปสืบให้ชัดเจนว่าใคร
กันแน่ที่ปลอมหลักฐานแบบนี้ใส่ร้ายจิวเฟิง”

พวกเขา กลับสู่แดนศักดิ์สิทธิ์คุณหลุนพร้อมเก็บความสงสัยมากมาย
ไว้ในใจ

“พักผ่อนกันให้ดี” เว่ยหวนบอก “ช่วงนี้พวกนายเหนื่อยกันมาก
แล้ว”

หยางหลังกังวลเล็กน้อย “พี่หวนหวน ไม่กลับเหยียนซู่กับพวกเรา
หรือ”

เว่ยหวนคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ฉันจะไปหาอวินหย่งโจ้ว พวกเขาออกไปก่อน
เถอะ”

หยางเซิงกล่าว “อีกสองวันก็ถึงวันเลือกตั้งแล้ว ได้ยินว่าช่วงนี้กอง
กำลังรัฐบาลควบคุมเข้มมาก อย่าทำอะไรบูมบ่ามละ”

เว่ยหวนตอบแซนหยางเซิงเบา ๆ “เข้าใจแล้ว”

ก่อนกลับ ถ้าแก่แจ้วตั้งใจเดินมาหยุดตรงหน้าเว่ยหวน ใบหน้าเกือบ
ชิดอกเขา เว่ยหวนรู้สึกประหลาดจึงถอยหลัง “ทำอะไร”

“อย่าขยับ” ถ้าแก่แจ้วยื่นมือไปแตะหน้าอกเขา แสงสีส้มวาบผ่าน เธอ
ชักมือกลับ ฝ่ามือมีกลิ่นดอกพลับพลึงแดงกลีบหนึ่ง แม้แต่เธอเองยังงุนงง

“ทำไมหล่อนถึงวางเจ้านี้ไว้ที่หน้าอกคุณ” เธอหมุกกลีบเรียวยาวนั้นไปมา

เยียนซานเย้วเอ๋ย “ฉันรู้สึกว่าการหล่อนเหมือนมีบางอย่างจะหลุดก่อนจากไป หรือนี่เป็นคำใบ้หรือเปล่า”

ถ้าแก่เจ้าร์กำกลีบไว้แน่น “ฉันจะกลับไปตรวจดู บางทีอาจเป็นวิชาแม่มดของเธอ เด็กคนนั้นเจ้าเล่ห์ ไม่ทิ้งอะไรไว้สุมสี้สุมห่าแน่”

เว่ยหวนพยักหน้า เอ๋ยขอบคุณ

“ทางชูปู้วี่...” หยางเซิงลิ่งเล

“เอาไว้ก่อน” เว่ยหวนยังไม่อาจจัดชูปู้วี่ให้อยู่คนละฝ่าย เขายอมเชื่อว่าความลับที่อีกฝ่ายปิดบังเป็นเพียงความทะเยอทะยาน “ฉันอยากหาโอกาสคุยกันตรงๆ แต่ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลา”

ตอนนี้เรื่องที่เขาต้องเผชิญมีมากเกินไป แต่ละเรื่องล้วนต้องคลี่คลายด้วยตัวเอง

เขามองส่งหยางเซิงพาเด็ก ๆ กลับซานไห่ วงเขตอาคมสีม่วงปิดลง เว่ยหวนหมุนตัว เดินลำพังบนถนนของแดนศักดิ์สิทธิ์คุณหลุน

บนจอยักษ์ของตึกสูงกำลังถ่ายทอดสุนทรพจน์ของโฆษาภรรคการเมืองครั้งนี้ยิ่งดีที่ไม่ใช่เสียงของอวิวันถึง แต่เป็นผู้สมัครอีกคน นักการเมืองหนุ่มจากตระกูลกิเลนน้ำ เว่ยหวนเงยหน้ามองอยู่อีกครู่

เขานึกถึงอดีต พ่อของเขาเคยมีคะแนนนิยมสูงลิ่วหลายปีซ้อนในเครือข่ายสหพันธรัฐปีศาจ จนได้รับฉายา ‘นายพลที่ประชาชนอยากเห็นหันมาเล่นการเมืองมากที่สุด’ หากตอนนั้นพ่อเลือกเข้าสู่การเมืองจริงๆ ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปหรือไม่

แต่ลึกๆ เขายังยอมรับว่าไม่อยากให้จิวเฟิงเข้าไปอยู่ใจกลางวังวนอำนาจ ขณะกำลังเหม่อ พื้นถนนลื่นสะเทือนอย่างกะทันหัน เว่ยหวนตั้งสติ เห็นพื้นดินไหวรุนแรง อาคารสองข้างทางสั่นคลอน เขาได้ยินเสียงเด็กกรีดร้อง พอหันไปมองก็เห็นเด็กคนหนึ่งกอดกิ่งไม้บนต้นไม้ใหญ่แน่นตัวสั่นเทา คงปีนขึ้นไปเล่นก่อนหน้านี้

เว่ยหวนเคลื่อนไหวปราด สร้างเชือกลำแสงพุ่งไปรับตัวเด็กไว้ แล้วค่อยๆ วางลงบนพื้น

“ระวังหน่อย รีบกลับบ้านไป” เขาตะโกนบอกเด็ก ก่อนเรียกเชือก
ลำแสงกลับ

เมื่อเห็นว่าเด็กวิ่งเข้าบ้านแล้ว เว่ยหวนจึงค่อยถอนหายใจ โชคดีที่
แรงสั่นสะเทือนไม่ได้ยึดเยื่อ ไม่นานก็สงบลง เหลือเพียงแรงกระเพื่อมจางๆ

“เกิดอะไรขึ้น...” เว่ยหวนย่อตัวลงและก้มตรวจดูพื้นดิน ทันใดนั้น
เขาก็สัมผัสได้ถึงบางอย่าง พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นอวีนหย่งโจ้วยืนอยู่ตรงหน้า

บอกไม่ถูกว่าทำไม ทั้งที่เว่ยหวนรู้สึกเหนื่อยล้าเหลือเกิน แต่เพียงแค
เห็นอวีนหย่งโจ้ว อารมณ์วุ่นวายในใจก็ถูกกวาดล้างไป เขาย่อตัวอยู่บนพื้น
เหมือนคนกับตัวเล็กๆ เงยหน้าขึ้นแล้วยื่นแขนไปหาอีกฝ่าย “ลุงหน้อย”

อวีนหย่งโจ้วจับมือเขาตั้งให้ลุกขึ้น “ไม่รู้ว่าคุณเว่ยหวนตั้งใจหรือเปล
อพอลุกขึ้นแล้วกลับพุ่งเข้าไปกอดทันที เมื่อชนเข้ากับอีกฝ่ายแล้วยังยิ้มแฉ
่งบนแฉ่งอน “แรงนายเยอะเกินไปแล้ว”

คนที่เดินผ่านไปมาหลายคนหันมองพวกเขา แต่อวีนหย่งโจ้วไม่สนใจ
อย่างไรทั้งสหพันธรัฐปีศาจก็รู้กันหมดแล้วว่าเขาผูกพันระกับบมนุษย์ แม้แต่
อวีนถึงยังเคยหยิบเรื่องนี้ไปปั่นกระแส เขาลูบหลังเว่ยหวนเบาๆ “ทิวใหม่”

“ยังพอไหว” เว่ยหวนซับหน้าลงตรงโหนบลาซ่าของเขา “เหนื่อย”

อวีนหย่งโจ้วพาเขากลับไปยังบ้านหลังเล็กริมทะเลสาบ ที่นี่เว่ยหวน
เคยมาแล้วหลายครั้ง แต่คราวนี้พอเห็นอีกครั้งกลับรู้สึกคุ้นเคยลึกๆ อย่าง
ประหลาด

เขานั่งลงบนโซฟา มองทะเลสาบนอกหน้าต่างอยู่นาน เขาเคยพูดเล่น
ไว้หลายครั้งว่า พอเรียนจบจะอยู่เป็นครูฝึกที่ซานไห่ ชื่อบ้านวิวทะเลสาบ
สักหลัง เวลาว่างจะได้นั่งตกปลากับคนรัก ฤดูร้อนก็ลงไปว่ายน้ำ

ตอนนั้นเขายังไม่เคยจินตนาการว่าคนรักจะเป็นใคร แต่ตอนนี้มันอยู่
ตรงนี้ ได้ยินเสียงอวีนหย่งโจ้วทำอะไรทุกอย่างก็อยู่ในครวั ก็เหมือนความฝัน
อีกรูปแบบหนึ่งที่เป็นจริง

แน่นอน ด้วยระดับฝีมือสุดท้ายแม่ของอวีนหย่งโจ้ว เขาไม่ได้คาดหวังว
าจะได้กินของอร่อยอะไร นั่งไปสักพักก็แอบย่องเข้าครัว กอดอีกฝ่ายจาก
ด้านหลัง เอียงหน้าไปมองของในกระทะ

“อันนี้เหมือนจะหมักกันแล้วนะ” เว่ยหวนทอดแอมอีกฝ่ายแน่น เงยหน้ามองพลางกะพริบตาปริบๆ อวิ้นหย่งโจ้วแม่ไม่มองหน้าเขา แต่คิ้วขมวดแน่นอย่างเห็นได้ชัด คนที่โคนปีศาจได้ทั้งห้องแบบไร้เสียง กลับทุกซึ่ใจกับการทำอาหารทุกครั้ง เว่ยหวนรู้สึกวุ่นวายเกินไป จึงเอื้อมมือไปปิดไฟ ดึงตัวอวิ้นหย่งโจ้วให้หันมา แล้วตัวเองเอนพิงเคาน์เตอร์อีกด้าน คล้องแขนรอบคอเขา “เรื่องนั้นค่อยว่ากันทีหลัง”

“นายต้องกินอะไรหน่อย” อวิ้นหย่งโจ้วมองเขา

เว่ยหวนพยักหน้าอย่างจริงจัง ดวงตาเป็นประกาย “โซลิตี” น้ำเสียงของเขาแผ่วเบา มุมปากยกยิ้ม สายตาค่อยๆ เลื่อนจากดวงตาอีกฝ่ายผ่านสันจมูกโค้ง ก่อนจะหยุดอยู่ที่ริมฝีปาก

ท้ายที่สุดเว่ยหวนก็โน้มตัวจูบลงไป

เขารู้ดีว่าตัวเองแบกภาระไว้เต็มบา รู้ว่าทันทีที่เปิดประตูแห่งความจริง คลื่นยักษ์อันตรายจะถาโถมเข้าใส่ แต่ในวินาทีนี้ เขาเพียงอยากใช้เวลาเรียบง่ายกับอวิ้นหย่งโจ้วให้นานที่สุด

อวิ้นหย่งโจ้วอุ้มเขาขึ้น ให้นั่งบนเคาน์เตอร์ มือทั้งสองค้ำอยู่ข้างตัว ก้มลงจูบตอบ ทั้งคู่แลกเปลี่ยนจูบยาวลึกและแนบแน่น

ในจูบนี้ พวกเขาคือที่หลบลมพายุของกันและกัน

ขณะที่เว่ยหวนสอดนิ้วเข้าไปในเรื่อผมของอวิ้นหย่งโจ้ว จู่ๆ หน้าอกก็เจ็บจี๊ด เขารีบผล่กายออก ก้มหน้ากอดพื้น อวิ้นหย่งโจ้วพลันถามอย่างกังวลใจ “เป็นอะไร”

เว่ยหวนส่ายหน้า แต่เพียงเท่านั้น ภาพมากมายก็ผุดขึ้นในหัว

ภาพหนึ่งคือเขานั่งอยู่หน้าโต๊ะ ในห้องมีเพียงคอมพิวเตอร์สีเหลืองสลัว เขาก้มหน้าทำบางอย่างอย่างตั้งใจ

แต่ภาพนั้นอยู่ได้ไม่นานก็เลือนหายไปเหมือนควัน ก่อนจะมีภาพใหม่แทนที่ เขานั่งอยู่บนกำแพงคณะผู้เหยา มองผ่านเขตอาคมสีน้ำเงินออกไปภายนอกเต็มไปด้วยนักศึกษาในชุดเครื่องแบบสีแดง

“กลับห้อง” อวิ้นหย่งโจ้วอุ้มเขาในท่าเจ้าหญิง ทำนี้ทำให้เว่ยหวนอับอายสุดๆ เขาโวยวายเสียงแผ่วอยู่นาน สุดท้ายก็สู้แรงอีกฝ่ายไม่ได้จึงถูก

อุ้มกลับห้องนอนแล้ววางลงบนเตียง

ชายหน้าชะมัด เขาเป็นถึงปีศาจผู้ยิ่งใหญ่ที่เคยสู้หนึ่งต่อร้อยในสนามรบ “ฉันไม่เป็นไรจริง ๆ” เว่ยหวนพูดพลางมองอวิ้นหย่งโจ้ว “เทียบกับตอนออกภารกิจไม่ได้เลย ตอนนั้นทั้งตัวมีแต่บาดแผล แผลลึกจนเห็นกระดูก มีครั้งหนึ่งเกือบตายด้วยซ้ำ”

สีหน้าของอวิ้นหย่งโจ้วหม่นลงทันที

เว่ยหวนรู้ว่าตัวเองไม่ควรพูดคำว่าตาย จึงแหม้มปาก ทำท่าลากซิปปิดปากตัวเอง แต่จู่ ๆ เขาก็ชะงัก คิ้วขมวดแน่น

เคยเกือบตายครั้งหนึ่ง

ครั้งไหน

ทำไมเขานึกไม่ออก

อวิ้นหย่งโจ้วนั่งลงข้างเตียง เอ่ยเสียงทุ้ม “พวกนายไปอยู่ฉีมาอีกแล้วสินะ”

เว่ยหวนพลิกตัว คีบคลานเข้าหาเขาเหมือนไส้เดือนตัวเล็ก ๆ แล้ววางศีรษะลงบนตักอีกฝ่ายอย่างสมัครใจ นอนหนุนสบาย ๆ “ใช่ ฉันไปมา” เขาพูดพลางหลบสายตา “นายรู้ไหม ซาหาวตายแล้ว”

อวิ้นหย่งโจ้วไม่พูดอะไร เพียงยกมือปิดปอยผมที่ตกลงมาบนหน้าผาก เว่ยหวนออก

“ตอนนั้นฉันตั้งใจจะช่วยประคองดวงวิญญาณปีศาจของเธอไว้ แต่ฉันทำไม่ได้” เว่ยหวนคว้ามือเขาไว้ “เธอบอกว่าการอัญเชิญวิญญาณมีราคา ที่ทั้งสองฝ่ายต้องจ่าย ผู้ถูกอัญเชิญจะถูกสังเวยโดยปริยาย ต้องมอบสิ่งล้ำค่าที่สุดของตัวเองออกไป” ดวงตาของเขาจับจ้องอีกฝ่าย “นายคิดว่าฉันสังเวยอะไรไป”

อวิ้นหย่งโจ้วส่ายหน้าเบา ๆ ก็มลงจูบหน้าผากเขาหนึ่งครั้ง

“แค่ นายกลับมาได้ สิ่งเหล่านั้นก็จะกลับมาเหมือนกัน”

คำพูดนี้จะเรียกว่าปลอบใจก็คงไม่เต็มปาก แต่เว่ยหวนกลับรู้สึกเบาใจขึ้นมากอย่างประหลาด “อืม...สักวันหนึ่งมันต้องกลับมา” เขาพลิกตัวเล็กน้อย ปลายนิ้วไล่ไปตามรอยยับบนเสื้อของอีกฝ่ายซ้ำ ๆ พลางเล่าเรื่องที่แม่ของ

จึงอวิ้นพูดให้ฟังด้วย

“นายว่าใครกันที่แก้ไขแฟ้มข้อมูล พ่อฉันไม่มีทางพาคนของกองกำลัง
เตรียมรบขานให้ออกภารกิจแน่ ทำไม่ต้องทำแบบนั้น...”

อวิ้นหย่งไจ้วยกมือคลายรอยขมวดคิ้วที่เว่ยหวนเปลอทำโดยไม่รู้ตัว
เอ่ยเสียงเรียบ “ภารกิจนั้นตั้งใจจะกำจัดตระกูลนักปราบปีศาจให้สิ้นซาก
แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้ฆ่าทุกคน และเหลือเด็กกำพร้าไว้หนึ่งคน แบบนี้
ก็เหมือนระเบิดเวลาลูกหนึ่ง เว่ยหวน ถ้าเป็นนาย มองดูครอบครัวตัวเอง
ตายอย่างไม่เป็นธรรม ผ่านไปหลายปี นายจะทำยังไง”

แน่นอนว่าต้องแก้แค้น

สายตาของเว่ยหวนสกับอวิ้นหย่งไจ้ว สีหน้าชะงักแข็งไปชั่วขณะ
อวิ้นหย่งไจ้วกล่าวต่อ “นี่แหละเหตุผลที่ฉันไม่ยอมให้นายไปตามหา
นักปราบปีศาจ”

ถ้าเป็นอย่างที่เขาพูด เด็กกำพร้าคนสุดท้ายของตระกูลนักปราบปีศาจ
เข้าใจว่าพ่อของเขาคือหัวหน้าฆ่าล้างตระกูลจริงหรือ

มือของเว่ยหวนเย็นเฉียบ “แล้วตอนนั้น...เมื่อเจ็ดปีก่อน ทำไมฉัน
ถึงตายได้หมดจดขนาดนั้น” ด้วยสายเลือดของเขาที่มีพลังชีวิตแข็งแกร่ง
กว่าปีศาจส่วนใหญ่ จะตายง่าย ๆ แบบนั้นเขียวเธอ แถมเขายังจำอะไร
ไม่ได้เลย เขามองอวิ้นหย่งไจ้ว “นักปราบปีศาจคนนั้นก็มีส่วนด้วยใช่ไหม”

อวิ้นหย่งไจ้วไม่ค่อยอยากรื้อฟื้นเรื่องนั้น แต่สุดท้ายก็พยักหน้า “ใช่”
เว่ยหวนเข้าใจทันที นักปราบปีศาจที่เข้าใจผิดว่าจิวเฟิงฆ่าล้างตระกูล
ปรากฏตัวในปีนั้น ตอนที่เขาไปสนับสนุนที่หุบเขาชายแดน อีกฝ่ายก็ช่วย
ศัตรูจัดการเขาให้ตายอย่างสมบูรณ์ เวลาห่างกันหลายปีขนาดนี้ คนวางหมาก
ช่างอดทนเหลือเกิน

“ความจริงตอนนั้น ฉันรีบกลับไปช่วยนาย” อวิ้นหย่งไจ้วเอ่ยขึ้น
กะทันหัน

เว่ยหวนชะงัก เรื่องนี้เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

“แต่ฉันช่วยนายไม่ทัน ตอนนั้นฉันหานายไม่เจอ”

อวิ้นหย่งไจ้วที่ตาแดงก่ำด้วยความโกรธรีบไปยังหุบเขาชายแดน เลือด

ไหลนองไปทั่ว กลิ่นเลือดของจิวเฟิงคลุ้งจนแทบทำให้เขาเสียสติ และเขาไม่เพียงมาช้า แต่ยังผลอดตกหลุมพราง

ถูกตอกด้วยเข็มแยกวิญญาณสี่สิบเก้าเล่มจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด

ปีศาจเมื่อวิญญาณแตกแยกแล้วจะไม่มีวันกลับคืน คนผู้นั้นใช้ชีวิตเดียวกันจัดการทั้งสองคนในเวลาห่างกันไม่นาน แต่สิ่งที่อวิวันหย่งใจัวโชคดีคือ เว่ยหวนที่เกิดใหม่ดูเหมือนไม่ได้รับผลกระทบจากเข็มแยกวิญญาณ มิฉะนั้นความเจ็บปวดที่เขาเคยผ่าน หากต้องให้เว่ยหวนเจออีกครั้ง เขาไม่กล้าแม้แต่จะคิด

เว่ยหวนยกมือแตะใบหน้าเขา “แล้วหลังจากนั้นล่ะ”

อวิวันหย่งใจัวเก็บอารมณ์ทั้งหมดไว้ สายหน้าเบาๆ “ฉันกลับไปรายงานตัว”

เว่ยหวนกอดเอวเขา ชูหน้าลง พุดเสียงอู้อี้ “ฉันไม่เชื่อหรอก ไม่แน่ว่านายอาจกลับบ้านไปร้องไห้โฮ เตรียมไว้ทุกซั้ให้ฉันไปตลอดชีวิตให้ใหม่ล่ะ เจ้าจินอูตัวน้อย”

“ปากนายนี่นะ” อวิวันหย่งใจัวจบนปัญญา “ต่อไปพุดให้น้อยลงหน่อยก็ดี”

“ทำไมเล่า!” เว่ยหวนเงยหน้ามองอย่างไม่พอใจ “ทำไมต้องไม่ให้ฉันพุด”

มุมปากของอวิวันหย่งใจัวยกขึ้นเล็กน้อย “พุดดีไม่เป็นผล พุดร้ายดันเป็นจริง”

เว่ยหวนแบ่ปาก นั่งตัวตรง เอียงศีรษะจ้องหน้าเขา “พี่ชายสุดหล่อ ช่วงนี้นายยุ่งอะไรอยู่กันแน่”

“ใกล้วันเลือกตั้งแล้ว จะยุ่งอะไรได้อีก” อวิวันหย่งใจัวตอบเรียบๆ เห็นเว่ยหวนยังจ้องไม่เลิกจึงถามกลับ “มองอะไร”

ดวงตาเว่ยหวนกลอกไปมา สายศีรษะ “ไม่มีอะไร แค่รู้สึกว่าคุณช่วงนี้เหมือน...” เขาลังเลอยู่นาน ก่อนจะหาคำที่เหมาะสมที่สุดได้ “ซอณคม เก็บแสง”

อวิวันหย่งใจัวเลิกคิ้ว “ซอณคม เก็บแสง...” เขายื่นมือไปบีบแก้มเว่ยหวนเบาๆ “รอเรื่องทุกอย่างผ่านไป ฉันจะได้ตั้งใจเลี้ยงนายเต็มที่”

“เฮอะ” เว่ยหวนกลอกตา “ฉันต่างหากที่จะเลี้ยงนาย เจ้าจันอู”
“เป็นเด็กหรือไง ถึงได้หยุดหงิดขนาดนี้”
“หุบปาก ฉันคือปีศาจผู้ยิ่งใหญ่ ส่วนนายเป็นหงส์ขาวตัวเล็ก”